

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 34 / CIF / 16.10.2023

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CIF\34CIF\

Fitxer 34CIF1

XIV legislatura · sisè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Igualtat i Feminismes

Sessió 34, dilluns 16 d'octubre de 2023

Presidència de la I. Sra. Susanna Segovia Sánchez

Sessió 34 de la CIF

La sessió de la Comissió d'Igualtat i Feminismes (CIF) s'obre a ****. Presideix Susanna Segovia Sánchez, acompanyada de la vicepresidenta, Ángeles Llive Cruz, i del secretari, Ernesto Carrión Sablich. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents David González Chanca, Gemma Lienas Massot i Silvia Paneque Sureda, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jenn Díaz Ruiz, Adrià Guevara i Figueras, José Rodríguez Fernández i Raquel Sans Guerra, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Judit Guàrdia i Torrents, Aurora Madaula i Giménez, Judith Toronjo Nofuentes i Ester Vallès Pelay, pel G. P. de Junts per Catalunya; Mónica Lora Cisquer, pel G. P. de VOX en Cataluña, i Marina Bravo Sobrino, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió la vicepresidenta i cofundadora de l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona, Fàtima Ahmed; la presidenta i cofundadora de l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona, Mercè Amor Sagués; la directora general de l'Associació Mujer Diàspora, Helga Flamtermesky; membre de l'Associació Mujer Diàspora, Anahita Nasirossadat Salami; membre del Grup de Dones, Empresa i

Economia del Consell Nacional de Dones de Catalunya, Iolanda Piedra, i membre del Grup de Dones, Empresa i Economia del Consell Nacional de Dones de Catalunya, Núria Viñas.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre l'impuls de l'ocupació en el mercat de treball de les dones amb discapacitat (tram. 250-01131/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 613, 8; esmenes: BOPC 665, 15)

2. Compareixença d'una representació de l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona davant la Comissió d'Igualtat i Feminismes per a informar sobre els objectius i les activitats de l'entitat (tram. 357-01017/13). Comissió d'Igualtat i Feminismes Compareixença.

3. Compareixença d'una representació de l'associació Mujer Diàspora davant la Comissió d'Igualtat i Feminismes per a exposar les línies de treball de l'entitat sobre la política migratòria respecte a les dones i la contribució de les dones migrants com a constructores de la pau (tram. 357-01018/13). Comissió d'Igualtat i Feminismes Compareixença.

4. Compareixença de Núria Viñas i Iolanda Piedra, membres del Grup de Dones, Empresa i Economia del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, davant la Comissió d'Igualtat i Feminismes per a informar sobre la situació de les dones emprenedores (tram. 357-01019/13). Comissió d'Igualtat i Feminismes Compareixença.

La presidenta

Bona tarda a tothom. Benvinguts i benvingudes, diputats i diputades. Comencem amb la sessió 34 de la Comissió d'Igualtat i Feminismes.

Tenen l'ordre del dia que s'ha fet la convocatòria. En aquesta sessió començarem per una proposta de resolució, que és la que teníem, ara mateix estem bastant al dia en el debat de les propostes de resolució. I després sí que hem intentat posar algunes compareixences perquè tenim un gruix de compareixences en llista d'espera

i estem amb una miqueta de retard, per això n'hi ha tres. I havien d'altres que havíem intentat també convocar per aquesta comissió, però, finalment, no s'han pogut concretar. Per tant, fem aquestes tres que tenen a l'ordre del dia i a la propera sessió intentarem recuperar aquelles que se'ns han quedat una mica en el calaix per manca de disponibilitat de les persones per venir avui.

Per tant, comencem comunicant les substitucions, en el cas que n'hi hagi.

Jenn Díaz Ruiz

Sí, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat Adrià Guevara substitueix la diputada Raquel Sans.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per part de Junts cap substitució? Per part del Partit Socialista tampoc?

Proposta de resolució sobre l'impuls de l'ocupació en el mercat de treball de les dones amb discapacitat

250-01131/13

Molt bé, doncs començaríem amb el punt número 1 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre l'impuls de l'ocupació en el mercat de treball de les dones amb discapacitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té ara la paraula la diputada Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Durant el segon trimestre i part del tercer, des de Socialistes i Units per Avançar vam estar fent un treball per fer un informe sobre dones i discapacitat i va ser esfereïdor comprovar que les persones amb discapacitat són el col·lectiu més oprimat i més discriminat. Realment estan en una situació molt, molt, molt dolenta. I d'entre aquest col·lectiu les que estan pitjor són les dones.

Jo crec que, realment, després de fer aquest informe..., ja ho suposava abans de fer-lo, però després de fer-lo penso que les feministes tenim un deute amb les dones amb discapacitat.

Des del punt de vista laboral, les dones amb discapacitat tenen una situació diferent i pitjor que la dels homes amb discapacitat. Per les dades que disposem, veiem que les dones amb discapacitat tenen una ocupació laboral no només molt per sota de les d'altres dones, sinó també molt per sota de la dels homes amb discapacitat.

També trobem que tenen una baixa formació. Segons una enquesta de CEMUDIS, més o menys un terç de les dones té un nivell formatiu d'educació de primària, un vint-i-nou per cent té formació professional o batxillerat i una cinquena part ha fet estudis universitaris. I el que és més greu és que més d'un tres per cent diu que ha anat menys de cinc anys a l'escola.

Aquesta baixa formació i aquesta baixa ocupació són la conseqüència bàsica d'un sistema patriarcal que encara condiciona les decisions de les famílies d'aquestes dones. Moltes famílies frenen la formació de les seves filles. No, en canvi, les dels seus fills, encara que siguin discapacitats, pensen que se n'han de sortir a la vida. I per tant, els donen possibilitats de formar-se i també els encoratgen perquè entrin en el mercat laboral. En canvi, en el cas de les noies, les famílies pensen que no cal que tingui gaire formació ni que es posin en el mercat laboral perquè el que hauran de fer, en definitiva, és les feines de la cura.

Per això, a la nostra proposta de resolució proposàvem fer campanyes com, per exemple, per fomentar la desaparició de l'estigma de les dones amb discapacitat, per fomentar-ne la contractació, és a dir, una sèrie d'iniciatives que permetessin que aquestes dones sortissin de casa, es formessin i treballessin i també que les famílies ho veiessin d'una altra manera.

I a més, a part de totes aquestes iniciatives per ajudar-les a estar més ben formades i poder entrar en el mercat laboral, també demanàvem tenir una base de dades estadística actualitzada i desagregada, perquè ens ha costat molt trobar dades i, sobretot, ens ha costat trobar-les desagregades, per sexe, per edat i per tipus de discapacitat. Perquè no és el mateix tenir una discapacitat intel·lectual que, per exemple, tenir una discapacitat visual. Per tant, ens interessa molt tenir totes aquestes dades ben travades.

I després en posicionaré respecte a les esmenes.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Doncs per posicionar-se sobre les esmenes presentades té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. Primer de tot, volem agrair a la diputada Lienas la capacitat per poder arribar a acords en tota la proposta de resolució, que ens hagi acceptat bastants esmenes i que haguem pogut fer dues transaccions.

I és que la importància del món laboral per a qualsevol persona que no té #5.06)herències és clau, forma part de la nostra socialització i hauria de garantir la nostra autonomia econòmica. Sense ell, sense aquest accés al món del treball és molt difícil construir projectes de vida.

Però l'accés al lloc de treball, a la qualitat d'aquest lloc de treball i a la seva remuneració no són igualitàries. Jo, com a home, tinc més oportunitats que una dona o una persona no binària. Jo, com a persona que no forma part del col·lectiu de persones amb diversitat funcional, tinc més oportunitats que una persona amb discapacitat, independentment de les meves capacitats objectives o del meu esforç.

Si, a més, aquesta situació s'analitza de forma interseccional, una dona o una persona no binària que té una discapacitat es troba doblement discriminada en el món laboral. Discriminades no per les seves decisions que han pres a la vida o l'esforç o les seves habilitats, sinó pel sol fet de no néixer com a home, amb la identitat de gènere d'home o no tenir cap discapacitat aparent.

El futur de les dones i persones no binàries al mercat de treball ha de ser que cobrin el mateix que un home pel mateix esforç, que tinguin accés a les mateixes oportunitats laborals. I el futur de les persones amb discapacitat ha de ser que no quedin relegades als centres especials de treball, sinó que s'integrin plenament en el mercat de treball.

D'aquí que calgui, primer de tot, conèixer aquesta realitat interseccional, tal i com planteja la proposta de resolució, ampliant i millorant l'informe de treball i discapacitat que fa l'Observatori del Model de Treball, incloent aquesta visió interseccional de les dones i persones no binàries amb discapacitat o fent campanyes d'inspecció pel

compliment del dos per cent de reserva de llocs de treball per a persones amb diversitat funcional.

Però especialment, i crec que més important, és trencant estigmes, com planteja aquesta proposta de resolució. No hi ha pitjor obstacle per a l'autonomia personal i les oportunitats que els prejudicis, els estigmes i la percepció social que tenim de les persones amb discapacitat en general, però especialment de les dones amb discapacitat.

Aquesta doble discriminació no ve de la seva capacitat objectiva de treballar, sinó està a la nostra ment i als nostres prejudicis.

Per aquest motiu, insisteixo, agraïm a la diputada Lienas aquesta entesa, també la seva iniciativa i, com no pot ser d'una altra manera, fruit de l'acord li votarem a favor de tots els punts, fins i tot aquell que no ens ha acceptat l'esmena.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per posicionar-se ara sobre la proposta de resolució, té ara la paraula la diputada de Junts per Catalunya, Judith Guàrdia.

Judit Guàrdia i Torrents

Gràcies, presidenta. Abans que res, volia dir que votarem a favor dels sis punts, perquè les dades proven la necessitat de millora en la contractació i acompanyament en la inserció laboral de les dones amb discapacitat, i ara faré alguns altres comentaris.

M'ha semblat que, que se substanciï ara, que estem preparant el Parlament de les dones, m'ha semblat que és un moment adequat. I en el grup 4, que és el de la perspectiva interseccional de les violències masclistes, recull algun dels punts que hi ha en aquesta PR. Per exemple, el de la recollida sistemàtica de dades desagregades, entre d'altres, per diversitat funcional i per gènere.

Fent una cerca per l'Idescat per complementar les dades de l'exposició, trobem que les dades del 2021 algunes estan..., sí que es té en compte el gènere, per exemple,

taxes d'activitat, ocupació i atur, la de població en relació amb l'activitat econòmica i a d'altres, però en canvi no ho fa la d'ocupació.

Aquesta classificació presenta dades segons el tipus de jornada, completa o parcial, i pensem que justament aquí seria interessant que sí que hi hagués les dades desagregades, perquè sabem que, majoritàriament, són les dones les que agafen reducció de jornada per les tasques de cura familiar, però ens ho sembla o tenim aquesta percepció, no tenim dades reals. Entenc que la transacció que ens han donat ara, bé, entenc, la transacció va en aquesta línia, no?, de la desagregació.

Hi ha una idea que he trobat en la comunicació que han de fer les empreses que compleixen amb el dos per cent de persones treballadores amb discapacitat en plantilla que diu: «La inserció laboral de persones amb discapacitat, més enllà de l'obligació, pot ser un indicador molt valuós de responsabilitat social pel que fa a la inclusió de la diversitat, i és, en tot cas, una oportunitat per a qualsevol tipus d'empresa en la mesura que permet millorar la seva reputació». I entenc que el punt de campanyes i foment de contractació hauria d'anar en aquesta línia de destacar aquests elements.

A l'esmena del punt 4, que fa Esquerra, hi estem d'acord perquè, amb la llei a la mà, les inspeccions només poden ser pel compliment de la contractació de persones amb discapacitat i no de dones amb discapacitat, i la Llei d'Igualtat de Tracte i no Discriminació estableix mesures contra la discriminació i diu que han d'abordar tots els casos de discriminació i, en especial, les adreçades a persones afectades per discriminació múltiple, que es poden concretar en mesures d'acció positiva aplicades des de la perspectiva de la interseccionalitat. I pensem que aquest cas de dones amb una discapacitat n'és un clar exemple.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té ara el torn per intervenir la diputada del Grup de Vox, Mònica Lora.

Mònica Lora Cisquer

Gràcies. Molt bona tarda a tothom. Bé, nosaltres considerem que aquesta proposta hauria de ser tractada a la Comissió d'Empresa i Treball i, de fet, que sigui debatuda aquí considerem, doncs, que és conseqüència directa de la seva estratègia política, que ja, malauradament, doncs ens tenen tan acostumats, perquè vostès no busquen el bé comú, ja que promouen, i en aquesta proposta es pot veure, les desigualtats i, en aquest cas concret, discriminar l'oportunitat laboral de les persones discapacitades.

La Llei General de Discapacitat exigeix que un mínim del dos per cent de la plantilla d'una empresa ha d'estar integrada per persones amb especial dificultat. Pel sector públic, la quota és del set per cent, de la qual un dos per cent està reservada a persones amb discapacitat intel·lectual.

Altra cosa molt diferent és el compliment de la llei, tant en el sector privat com en el sector públic. I aquesta qüestió nosaltres considerem que és una cosa que pertany exclusivament a l'àmbit d'Empresa i Treball, sobretot pel que fa a relació a les inspeccions laborals.

És una realitat que només l'1,72 per cent dels contractes de treball formalitzats en l'any 2022 es van subscriure amb persones amb discapacitat, tal com es pot veure d'un informe del Servei Públic d'Ocupació Estatal, que, per cert, l'any 2022 la proporció al conjunt del mercat de treball, el repartiment va ser del 53,87 per cent per a homes i del 46,13 per cent per a dones. Tot i això, l'augment de la contractació entre dones, un 5,66 per cent, va ser més gran que entre els homes, un 0,11 per cent. No obstant, a nosaltres ens preocupen les persones, en general, amb discapacitat, i ens preocupa també l'alt nivell de desocupació que tenen.

I a la part expositiva parlen vostès d'un estigma que pesa sobre les dones amb discapacitat a l'hora de trobar feina i que, en el seu currículum, quan posen que són discapacitades, ja ni tan sols les citen. I nosaltres no neguem aquesta realitat. Som conscients que és alguna cosa que pugui estar passant, però creiem que és una situació i, en aquest cas, un estigma que s'hi poden trobar també molts homes amb discapacitat.

Nosaltres estem, doncs, per al foment de l'ocupació, tant pública com privada, de les persones amb discapacitat i no hem d'oblidar mai que per aconseguir una veritable

accessibilitat s'ha de proporcionar una integració total de totes les persones amb discapacitat, ja que la manca de treball doncs és una de les principals causes d'exclusió social i també de pobresa.

Nosaltres creiem que si el que volem veritablement és fomentar l'ocupació de les persones amb discapacitat, independentment que puguin ser homes o puguin ser dones, a nosaltres ens hi trobaran, però tenint en compte que no és el sentit de la proposta, doncs ens abstindrem en alguns punts i en d'altres votarem en contra.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. I ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia. Endavant, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Nosaltres donarem suport a tots els punts de la proposta de resolució. Volem agrair al Partit Socialista que hagi portat aquest tema en aquesta Comissió d'Igualtat i Feminismes, tot i que és cert que, i sense que serveixi de precedent, que pot tenir una part de raó la diputada del Grup de VOX quan diu que aquesta proposta de resolució, a més a més d'aquesta comissió, que jo crec que n'hem de parlar i hem de continuar parlant, ens hem de començar a acostumar a portar aquests temes a d'altres comissions. I per tant, sí que potser hem de parlar a la Comissió d'Empresa i Treball de quin és el problema de discriminació que pateixen les dones amb discapacitat, més enllà de la discriminació que ja pateixen totes les persones amb capacitats especials, que, efectivament, es dona. I tot i que hi ha una llei per protegir-les, és evident que estem molt lluny d'assolir els nivells d'igualtat o els nivells de combat de la discriminació, que també ens posarien sobre la taula la Llei per a la igualtat de tracte i la no discriminació. Una llei que dubtem molt que el Grup de VOX hagués votat a favor en el seu moment si haguéssim tingut representació parlamentària. Perquè, segurament, moltes de les coses i de les mesures que proposen per combatre aquesta desigualtat i aquesta discriminació no els semblarien adequades.

Nosaltres hi donem suport i creiem que és important el treball d'aquestes campanyes per combatre l'estigma, també entre les diferents discapacitats. Al final, quan parlem de interseccionalitat, que és un dels avenços que també vam fer a la Llei de violències masclistes, justament una de les coses que posen sobre la taula són les dobles i triples...

Fitxer 2

...discriminacions que pateixen les dones, més enllà del fet de ser dones, també per la seva situació administrativa, per la seva aparença racialitzada o no, pel seu origen, per la seva religió i també pel fet que tinguin capacitats especials o que tinguin alguna discapacitat que no els permeti o que tinguin unes condicions diferenciades per poder accedir a segons quins llocs de feina i a segons quins serveis.

De fet, quan vam estar fent la ponència d'aquella llei, des de les representants de les dones amb discapacitat va haver-hi una crida que encara no s'estava fent prou per visibilitzar-les, per visibilitzar aquesta doble discriminació que pateixen.

Hi donarem suport i ens agradaria, una vegada més, em permetran que ho recordi, que el Grup del Govern, a banda d'acceptar i transaccionar esmenes, en algun moment es posi, allò, mans a l'obra, i tot allò que s'aprova en el Parlament després es faci realitat.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. I ara per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo. Endavant.

Marina Bravo Sobrino

Gracias. Únicamente para anunciar el voto favorable.

La presidenta

Gràcies, diputada. He entès que hi havia alguna..., perdó, per posicionar-se sobre les dos esmenes, la diputada Lienas.

Gemma Lienas Massot

Sí. A veure, jo vull deixar clar que si bé és cert que totes les persones amb discapacitat pateixen discriminació a l'hora de buscar feina, en d'altres terrenys també, però a l'hora de buscar feina, jo vull deixar clar que les dones tenen molta més discriminació i es veu en les estadístiques, almenys les que consultem nosaltres, que potser són diferents de les que consulta la diputada Lora. Però, en tot cas, sí que pesa sobre les dones els estereotips del patriarcat de: la nena que es quedi a casa cuidant, cosa que no passa amb els homes.

I això quan la diputada Lora a mi em diu que no existe la brecha salarial, sinó que existe la brecha familiar porque a las mujeres les gusta cuidar, està dient exactament això. Per tant, s'ha d'admetre que les dones amb discapacitat estan més discriminades que els homes.

Agraeixo moltíssim al diputat Rodríguez tota la seva forma de fer col·laboradora, que haguem pogut arribar a les transaccions. I justament la que no li vaig acceptar és perquè aquesta proposta de resolució, tal com diu en l'exposició de motius, està pensada per a dones, justament, i per tant per això no l'havíem acceptat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la presidenta.)* Perdó, que alguns grups havien demanat votació separada de punts. Quins serien?

Mónica Lora Cisquer

Mira, si voleu us ho dic, que ho tinc aquí recollit. Mira, el punt 1 i el punt 4 es poden votar conjuntament i després la resta també. L'1 i el 4 seria un bloc i la resta...

La presidenta

Entenc que cap altra petició de votació separada? Doncs passaríem a votar, en primer lloc, el punt 1 i 4 d'aquesta proposta de resolució.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

No n'hi hauria.

Doncs, el punt 1 i 4 d'aquesta proposta de resolució queden aprovats amb els vots a favor del Partit Socialista de Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Junts per Catalunya, En Comú Podem i Ciutadans i el vot en contra del Grup de VOX.

Passem ara a votar la resta de punts d'aquesta proposta de resolució.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

D'acord, doncs la resta de punts d'aquesta proposta de resolució quedarien aprovats també amb els vots a favor del Grup del Partit Socialista de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Junts per Catalunya, En Comú Podem i Ciutadans, i l'abstenció del Grup de VOX.

Finalitzaríem amb això el debat i votació del primer punt de l'ordre del dia i donaríem pas a les compareixences. Aturem res, dos minutets, per poder anar a buscar a les persones compareixents en primer lloc.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Molt bé diputades, diputats...

**Compareixença d'una representació de l'Associació Intercultural
Diàlegs de Dona per a informar sobre els objectius i les activitats
de l'entitat**

357-01017/13

...si els sembla, començaríem amb el segon punt de l'ordre del dia, que és una Compareixença d'una representació de l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona davant la Comissió d'Igualtat i Feminismes per a informar sobre els objectius i les activitats de l'entitat.

Ens acompanyen i seran les que faran la intervenció, la senyora Mercè Amor, que és presidenta i cofundadora de l'Associació Diàlegs de Dones, i la senyora Fátima Ahmed, que és vicepresidenta i cofundadora també de l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona.

Les acompanyen també una nodrida representació de l'associació, n'esmentaré algunes d'elles. Ens acompanyen la Flors, la Montse, la Fàtima, la Irene i la Zahra. Per tant, ben vingudes a totes i gràcies per venir aquí al Parlament a fer-nos arribar la tasca que vostès fan cada dia.

Com els deuen haver comentat, tenen un temps de quinze minuts que s'han de repartir entre les dues. Sabem que aquesta primera intervenció sempre costa ajustar-se, però després els grups tindran tres minuts cada grup per fer-los comentaris, suggeriments o preguntes i, llavors, tornaran a tenir aquests deu minuts per poder respondre, sempre amb un cert marge de flexibilitat, però intentant ajustar-se. Podran veure el temps que tenen i el que els queda en aquest cronòmetre que anirà una mica cap enrere en aquest temporitzador. D'acord. *(Veus de fons.)* Ah, sí, tenen una presentació, no sé si ens pot ajudar la Noemí, la gestora de la comissió?

(Pausa.)

Doncs endavant, quan vulgui.

Mercè Amor Sagués (presidenta i cofundadora de l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona)

Bé, bona tarda. En nom de Diàlegs de Dona, de tot l'equip, de totes les voluntàries i de totes les alumnes que participen del nostre projecte, moltes gràcies per l'oportunitat.

Mireu, com estem molt acostumades, tant la Fàtima com jo, de parlar amb molta passió i molt llargament de l'associació, em permeto llegir ràpid perquè així, si

realment he calculat bé, donaré la meitat de temps a la meua companya Fàtima perquè segueixi.

A veure, Shamima, de Bangladesh, va acceptar un matrimoni pactat. Es va casar amb un home que amb prou feines coneixia, aquest vivia a Barcelona i era propietari d'un petit restaurant. Quina gran oportunitat entrar a Europa per la porta gran, com a dona reagrupada, tenir l'oportunitat d'un futur millor i ajudar a la seva nombrosa i humil família a Bangladesh. Ella era la seva esperança.

Un dia em va dir: «Vaig ser l'enveja de moltes noies com jo que buscaven la seva oportunitat». Quan va arribar al Raval, ja casada, tenia vint anys. Va passar amb un plis plas de viure en una gran casa familiar, família extensa, amb una xarxa femenina important, mare, ties, cunyades, cosines, àvies, a un pis petit en un barri que no coneixia, una llengua que no entenia, gent molt diferent, un país estrany per ella. Durant un temps que se li va fer etern, el seu dia a dia va ser plorar, plorar i plorar, enyorar i aïllar-se.

Aquest és un perfil comú de moltes de les quatre-centes dones que participen al programa d'acollida de Diàlegs de Dona. Dones, majoritàriament, arribades des de Bangladesh, Pakistan, Índia, Marroc, refugiades de Síria, a partir del 2013-2014, i alguns països subsaharians.

Per pal·liar la por, la inseguretat, l'enyorança, l'aïllament, això és els estats depressius derivats del que s'anomena dol migratori, va néixer la nostra associació. Diàlegs de Dona va néixer el gener del 2013 per acollir a totes les Shamimes que arribaven desorientades i que segueixen arribant a la nostra ciutat, fer-la sortir de casa i oferir-los les eines necessàries per iniciar el llarg camí, gens fàcil i no poques vegades dolorós, de l'adaptació a un nou país i a una societat amb un funcionament i manera de pensar i de fer tan diferent a la seva d'origen. No oblidem que venen de països amb societats molt tradicionals i patriarcals. En definitiva, Diàlegs va néixer per fer front a una necessitat insuficientment coberta per l'administració.

En què consisteix la nostra acollida? Somriures i abraçades cordials i sinceres de dona a dona, d'igual a igual. Abraçades que diuen: els reptes són grans, però no esteu soles, nosaltres us acompanyarem. Us volem fortes, descobridores de tots els vostres potencials, capaces de fer front a tot.

Dèiem que els reptes són grans, per començar, la barrera idiomàtica. La barrera idiomàtica tanca totes les portes, anul·la qualsevol oportunitat i fomenta l'aïllament. És motor d'apoderament, és l'eina bàsica i essencial per sentir-te menys estrangera, per a conèixer i defensar els teus drets, per iniciar el camí i, al mateix temps, facilita superar la segona barrera, no menys important, la barrera cultural, entrant en contacte amb la població local, establint espais comuns de diàleg, coneixement i respecte mutu.

Hi ha reticències, no us ho negarem, vint-i-dos anys treballant al Raval la Fàtima i jo, en donem fe.

Com dèiem, el procés és llarg i és complex. Són persones migrades en un país receptor, noves veïnes que han de conviure amb la població local, i això no sempre resulta fàcil ni per les unes ni per les altres.

El nostre programa d'acolliment té dos eixos vertebradors. Després d'aquesta presentació us donarem la memòria última, on veureu més clarament els nostres eixos.

Aquests eixos són, ens comuniquem i coneixem l'entorn, és a dir, conèixer el territori, el barri, la ciutat, el país i el funcionament de la nova societat. Per exemple, exemples, eh?, n'hi ha més. Conèixer els teus drets i deures, conèixer el funcionament del sistema sanitari, del sistema educatiu a Catalunya, del funcionament de l'administració, de la normativa, per exemple, cívica i de bon veïnatge, entre d'altres.

El segon eix, dialoguem i participem en la vida social i cultural del nostre barri i de la nostra ciutat. Les animem a perdre la por, a fer-se visibles, a ocupar l'espai públic, que no hi estan habituades, i a participar com una veïna més a la vida del barri, establint aquells ponts de diàleg entre veïnat divers dels quals us parlàvem.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Ara, si em permeteu, us mostrarem unes imatges il·lustratives del que hi ha darrere de Diàlegs de dona. És només un tastet, hi ha moltes més coses de les que veureu ara amb imatges.

Bé, som una petita però gran associació, aquesta frase la justificarà la meva companya Fàtima.

Aquesta és una fotografia de les aules d'acollida. Era el moment final de la pandèmia. Ens comuniquem i coneixem l'entorn, aprenem la llengua al mateix temps que anem coneixent com funciona Catalunya, com funciona...

Fitxer 3

...Barcelona, la nostra ciutat.

Un altre exemple. Tots els materials o pràcticament tots els elaborem nosaltres mateixes i són molt didàctics. És un aprenentatge de la llengua molt activa, o intentem que ho sigui.

Això, per exemple, és un dels grans pilars, que és això del veïnatge, no?, i del reciclatge, que no saben quan arriben, no tenen ni idea del reciclatge, com funcionava. Van molt desorientades. Cada any, amb els diferents grups nous anem parlant d'això i d'altres moltes coses relacionades amb el barri i amb el veïnat.

Aquí tenim a la Flors, que la tenim aquí darrer també, una professora voluntària que els va acompanyar al mercat de la Boqueria, perquè coneixem el barri i després fem també sortides molt importants a la ciutat.

Això és Santa Maria del Pi.

Un subprojecte que vam crear després de lluitar-ho molt, que permetia la conciliació d'aquestes dones, és..., el projecte es diu «Dona, que la maternitat no t'aturi». Dones que s'estaven formant i que estaven entusiasmades aprenent moltes coses es veien obligades a deixar de venir perquè tenien els bebès i, en aquest cas, vam crear aquest espai infantil per a nens de quatre mesos fins a tres anys.

Aquí tenim també la Fàtima, que la tenim aquí amb nosaltres, una de les responsables del Casalet.

És una preparació a la pre-preescolar, eh?, a entrar a P3. És un espai familiar. Les mares fan moltes activitats amb els nens.

Dialoguem i participem, com us deia. Establim ponts de diàleg amb el veïnat local. Veureu que és un dels nostres fonaments. Participem molt a totes les activitats que es realitzen al barri del Raval i també a la ciutat de Barcelona i posem en contacte el veïnat divers.

Bé, el del coneixement dels nostres drets també és un puntal per a nosaltres. Celebrem cada any el 25 de novembre amb tot el barri. Fem activitats internes de sensibilització i també després participem a les activitats convocades per la Taula de la Dona al barri.

Bé, ara veureu, confeccionem un mural d'homenatge a les dones que pateixen violència. Aquí el teniu. Cada any fem el mateix, posem els noms de totes les dones assassinades.

També ens visita l'Oficina d'Atenció a la Víctima i el Delicte, on expliquen els drets que tenen les dones.

Bé, això és aquest any, el dia 25 de novembre, un grup de nosaltres.

El 8 de març també és un dia molt assenyalat. Els grups que tenen més competència fem debats, parlem i també, de nou... Bé, aquí m'interessava posar..., ens interessava posar aquesta imatge perquè, per exemple, la pregunta «¿qué hacen las mujeres en mi país?». Llavors, fixeu-vos, «trabajar en el campo y son amas de casa, ¿no? Cuidar animales, recoger verduras, ordeñar a las vacas, educar a los hijos, cuidar al marido», etcètera.

Després la pregunta, «però què poden fer les dones, no? Què t'agradaria que fes la teva filla, que ja està aquí?» I, llavors, és, pueden ser profesoras, doctoras, ingenieras, policías, bé, allò..., pilotos de avión, etcètera, no? És una mica una reflexió sobre això.

Això és la participació a la manifestació del 8 de març.

No us penseu que és fàcil, eh? O sigui, moure aquestes dones, fer-les visibles, però...

I aquesta em sembla que ja és l'última. Són els drets sexuals i reproductius i grups de preparació al part. Et venen les llevadores i infermeres de l'Hospital del Mar i fan

unes xerrades molt interessants a totes les dones embarassades o que es volen quedar embarassades.

Punt d'atenció, informació i acompanyament a les dones. Per salvar la bretxa digital. Us en podria explicar més, però veig que ja...

I, bé, finalment, és una de les darreres conquestes, que ens ha costat molt esforç, tenim ja una aula d'informàtica.

I ara ja passo la paraula a la meva companya, a la Fàtima.

Fàtima Ahmed (vicepresidenta i cofundadora de l' Associació Intercultural Diàlegs de Dona)

Gràcies, companya. Intentaré ser breu també pel tema del debat.

Abans de passar a les procedències en número de dones, vull recordar el que ha dit la nostra companya, som una petita però gran associació.

El 2013 ens vam nombrar, no per casualitat, Associació Intercultural. Per què? Perquè entenem la interculturalitat, no des del marc teòric, sinó des del marc pràctic i de la coneixença. Per això Diàlegs de dona la componen i l'ha fundat una dona d'origen marroquí, una dona d'origen català i una dona d'origen bangladesí.

Deu anys després, en aquest procés d'aprenentatge, perquè estem aprenent en el camí amb les dones, hem ampliat la nostra junta, que érem quatre, ara som nou persones. De fet, l'equip que camina amb nosaltres és el voluntariat, Flors, aquest any és membre de junta, a part d'una excel·lent voluntària d'alfabetització.

La Fàtima Choudhury, que va ser alumna de Diàlegs de Dona, ha format part de l'equip assalariat i fa set anys que ella dinamitza el Casalet Infantil.

Tenim companyes d'origen marroquí, d'origen indi i d'origen bangladesí, com a representació de les nacionalitats que tenim.

La Sàhara és alumna però també voluntària. És a dir, aquesta interculturalitat l'entenem amb les dones i, sobretot, també amb el nostre entorn.

Ella parlava dels professionals, és a dir, el professional sanitari, el social, perquè no el polític també. És a dir, hem d'entendre també aquest esforç i la veu la tenen elles en un futur proper, d'acord?

Anualment, passem entre les quatre-centes a..., funcionem com un curs escolar, de setembre al juny. Hem acabat el curs amb 443 dones. El seu origen és la radiografia i la topologia del barri de Raval. Tenim un barri intens, complex, dinàmic, enèrgic i té més d'un cinquanta-dos per cent de persones d'origen divers. Per tant, gestionar la diversitat en el dia a dia i en els espais comunitaris és prioritari. Les entitats portem vint i tants anys, nosaltres i moltes altres entitats que estan al barri. I una mica l'element femení és imprescindible per a nosaltres.

Sí, bé, les nacionalitats és una mica el reflex. A vegades, quan ens trobem també amb els professionals o en visita, que ens visiten des de l'àmbit acadèmic, el polític, etcètera, doncs pensen que el perfil de dones migrades no tenen estudis. I aquí, en un petit estudi que fem amb totes les dones que componen Diàlegs de dona a nivell d'estudis, l'any d'arribada, el lloc d'arribada, l'edat, etcètera, podeu veure, el perfil d'universitàries s'està incrementant, perquè estem treballant amb població jove. Tenim entre vint i trenta-cinc anys, la majoria.

I sense estudis, poden ser dones d'origen marroquí que porten més de quatre dècades a la nostra ciutat i al nostre barri, que parlen perfectament a vegades el castellà, però no tenen la lectoescriptura.

És a dir, hi ha una diversitat de perfils i a l'aula. És a dir, per això en nom «intercultural», tant a dins com composició de junta, com a l'equip que treballa, com el voluntariat i dins de les aules. És a dir, la nostra metodologia no es treballa a les aules de llengua i socialització només amb dones bangladeshís, sinó que hi ha una gran diversitat a l'aula.

I sí, bé, i segurament tindreu moltes, moltes preguntes, ho fem ràpidament. També que tota aquesta energia, temps, dedicació, passió i amor, ho ha dit ella, com ho fem? Amb moltes abraçades, però també amb moltes angoixes, perquè aquest espai és un espai privilegiat per a les dones, no només és una escola de dones, és un espai de xarxa femenina que es fa en suport entre elles. Té un capital per nosaltres importantíssim, que són les voluntàries, més de vint-i-tres voluntàries que dediquen el seu temps a acompanyar a altres dones d'arreu del món.

I tot això ho fem amb una estructura molt petita. El nostre pressupost, com totes les entitats petites però que fan una gran labor com la nostra, depenem de les

subvencions de l'administració, tant públiques com privades. Nosaltres hem nascut, ho diem sempre, amb un finançament privat, el 2013. Per això la Mercè i la Fàtima continuen a partir del 2013.

Això, sí, aquí no està, però el nostre pressupost són 127.000 euros gestionant a quatre-centes dones, que són quatre-centes i escaig famílies del barri del Raval, però no es queda en això, sinó també tots els recursos i dispositius que hi ha al territori.

Penseu que quan la companya ha parlat de les xerrades salut sexual afectiva i reproductiva a l'Hospital del Mar, són professionals del CAP Drassanes, de Pediatria, poden ser també de serveis socials. És a dir, tot el que competeix a la vida, com qualsevol ciutadana, i que afecta i travessa aquestes dones, la nostra responsabilitat és compartida també amb els professionals, perquè la mirada intercultural i la gestió de la diversitat no és una moda o un terme en el que estem fent molts plans, sinó és com ho fem, i hi anem entre totes a veure com fem la gestió d'aquesta diversitat des del respecte i des de la professionalitat. *(Veus de fons.)* Ai, sí, no ja.

Bé, és que això, aquesta passió és que tenim un cinquanta per cent de finançament que és privat, la Fundació Nando and Elsa Peretti, que és la que ha apostat per aquest projecte el 2013 i que continua, l'Obra Social la Caixa, un petit conveni amb Càritas, etcètera.

Després tenim un quaranta-dos per cent de finançament públic, que són totes les subvencions de l'Ajuntament, de la Diputació i de la Generalitat, que, a més a més, us he de dir que no és fàcil perquè les entitats el nostre temps es dedica només, a vegades, en gestionar temes subvenció, memòria, requeriment. Has de fer a vegades, dic a les entitats petites, un màster per poder omplir el formulari que et demanen. És a dir, això és... Ho dic aquí perquè és una de les debilitats de les petites entitats que al darrere fan una gran acció i tenen molta gent al darrere. I ho sabeu, no sé si aquí han vingut altres entitats.

Però com que igual que treballem internament, ho fem externament, formem part del Consell Nacional de Dones de Catalunya. Hi ha hagut entitats d'aquest Consell que han tancat just perquè no podien sobreviure al finançament públic. Per a nosaltres és un repte mantenir sempre aquest equilibri privat i públic, però no és gens fàcil.

I bé... *(Veus de fons.)* Ai, sí, sí, sí. *(Veus de fons.)*

Sí, bé, sí, la nostra angoixa per a l'equip, perquè tenim un equip de cinc persones en estructura, dos a mitja jornada, l'Aida i la Fàtima, i tres a jornada completa, que sempre estem, a 31 de desembre, què passarà a l'any següent.

Mercè Amor Sagués

I no sabem què passarà.

Fàtima Ahmed

I és aquesta dependència total, no?, de les subvencions.

I ja sé que això surt sempre a tot arreu i a totes les entitats que siguin d'immigrants o no emigrants, i que a vegades és el finançament és molt important, perquè crec que som entitats que estem allà, a la base, coneixem de primera mà el que a vegades no saben ni els professionals ni els polítics, perquè la primera veu que arriba de la problemàtica, la necessitat, el repte o també l'èxit, per què no?, és a les entitats de base.

I és en aquestes abraçades en aquest espai d'aula, en aquest espai, amb aquesta professora fent una volta pel mercat de la Boqueria per treballar l'alimentació saludable i sostenible, surt un tema, no? I crec que, bé, aquí ho dic, perquè l'aposta per la continuïtat de projectes com aquest de..., bé, sí, i que tinguem dones aquí al Parlament, com la Zahra i la Fatima Choudhury, és una oportunitat que ens enriqueix.

La presidenta

Gràcies a les dues. Realment és difícil haver de tallar la intervenció, però així podem donar pas als grups i després podreu completar a partir de les coses que us puguin anar preguntant.

És una sol·licitud demanada per En Comú Podem, però per tal d'agilitzar el debat, perquè sinó jo ara hauria de baixar i tornar a pujar, si els sembla i estan d'acord, faríem l'ordre habitual que fem, de més gran a més petit, d'acord?

Per tant, començaria, per part del Grup Socialista, el senyor Ernesto Carrión. Endavant, per un temps de tres minuts, recordo.

Ernesto Carrión Sablich

Sí. Bona tarda. Sincerament, estic molt content i molt agraït. Moltes gràcies per estar aquí l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona. Sobretot, perquè jo soc una de les persones que porta molt de temps, molts anys seguint la magnífica feina que fan.

I, sincerament, hi ha coses ara que havia començat a preparar, que sabia que anaven a venir a la compareixença, i he trobat moltes coses més que fan, que treballen també que jo no les havia vist. Sincerament, felicitacions, felicitacions.

Fitxer 4

També jo voldria dir que és una entitat de base, sí, és clar que sí, perquè les he vist treballant al carrer sempre i sempre reben tota la gent que necessita de la vostra ajuda, sempre han estat ahí.

I també una altra frase que has dit, que ha dit la senyora Fàtima, que has dit, Fàtima, és espai de xarxa femenina. És clar que sí. Jo penso que..., no, estic segur que el Raval agraeix molt tota la feina que fan i, sobretot, aquest magnífic espai de xarxa femenina.

Jo volia, simplement... Una de les coses que has dit també és que treballen, vosaltres treballeu en xarxa, en xarxa amb el Consell Nacional de les Dones de Catalunya, amb el Consell de les Dones de Barcelona, amb el Raval Dona, amb els Mossos d'Esquadra també. I, no, jo volia si em podrien explicar o podrien explicar-nos una mica més aquest tema del treball en xarxa que fan, perquè penso que és molt, molt important.

I el segon punt que volia és el tema de què..., també voldria dir que Diàlegs de Dona Associació Intercultural ha rebut una vegada la Creu de Sant Jordi i l'han rebut en el Teatre Joventut de l'Hospitalet, que he tingut el gust estar ahí, per la vostra feina.

I també que sou un punt de diàleg entre veïns i veïnes. I també voldria si podrien explicar una mica aquest report que tenen amb els veïns i veïnes del Raval.

Moltes gràcies.

La presidenta

(*Veus de fons.*) No, no, fem tots els grups i, en acabar, feu.

Doncs continuem amb el Grup d'Esquerra Republicana, la diputada Ángeles Llive.

Ángeles Llive Cruz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bona tarda, senyora Mercè Amor, senyora Fàtima Ahmed i bona tarda també a totes les representants de l'associació que avui ens acompanyen, l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona.

En primer lloc, des del nostre grup parlamentari volem agrair-vos per haver vingut a comparèixer davant de la Comissió d'Igualtat i Feminismes i explicar-nos els objectius i les activitats de la vostra entitat.

Vull agrair-vos i posar en valor la vostra labor social, la vostra feina, tan important, que veniu fent des del 2013, tal com ens heu explicat.

Vull realçar també el treball en xarxa que feu, i això crec que és molt, molt important.

Destaquem també positivament tant la tasca que feu en l'oferta d'aprenentatge de diverses llengües, entre elles i en concret la llengua catalana, ja que és una eina indispensable en aquest procés de socialització i cohesió.

Crec que aquesta gran feina que feu és molt important, ja que, mitjançant el diàleg intercultural, i en clau femenina, on totes les dones que arriben a la vostra entitat es poden sentir acompanyades, acollides, escoltades i també apoderades.

Indispensable perquè així esteu contribuint a la cohesió social, a la inclusió de tantes persones, especialment de dones d'orígens diversos que arribem d'arreu i comencem de zero en aquesta societat. I això ens ajuda moltíssim, ho sé de primera mà. Per això crec que és necessari ajudar i anar de la mà amb associacions com la vostra. Torno a agrair-vos per la feina que feu.

I per tant, m'agradaria preguntar-vos-ho, mireu. Com a regidora de Ciutadania que vaig ser l'anterior legislatura al meu municipi, a Caldes de Montbui, crec que un dels serveis més gratificants en aquest sentit va ser el servei de Primera Acollida. És molt important que les administracions locals s'involucrin i col·laborin amb aquest programa perquè som l'administració més propera a la ciutadania. Un programa que

s'ofereix des del Departament de Igualtat i Feminismes, en col·laboració, com deia abans, de les administracions locals, que suposo que coneixeu.

En aquest sentit, des del nostre grup parlamentari ens agradaria saber com valoreu vostès aquest servei de primera acollida i també quins són els aspectes que creieu convenient que podem revisar o millorar.

Estem a la vostra disposició. Torno a donar-vos les gràcies per la vostra feina.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té ara el torn per intervenir per part de Junts per Catalunya la diputada Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. I moltes gràcies a la Fàtima, a la Mercè i la resta de membres de l'entitat que avui ens acompanyen i per aquesta presentació, que heu fet amb total passió, energia i, com deïeu també, amb amor, amb aquesta associació que va començar a caminar fa deu anys i que després de deu anys de recorregut, s'evidencia, doncs, la gran feina que s'ha portat a terme, amb aquest diàleg, amb aquesta voluntat intercultural i, sobretot, de treballar per la igualtat i la cohesió social des dels barris, des de la proximitat als carrers.

Com heu ha explicat al llarg d'aquesta presentació, algunes de les tasques d'acollida de dones extracomunitàries que faciliteu i que porteu a terme són el coneixement, el coneixement a una societat totalment nova, la participació dels barris, el diàleg, fer-ho també des de la necessitat urgent d'una acollida per poder pal·liar aquest sentiment, aquesta sensació de por, d'inseguretat o d'aïllament que, en determinats moments, poden patir moltes dones. De fer-ho en un moment molt complex, heu parlat de matrimonis forçosos, però també de situacions obligades adverses en cadascun dels més de quatre-cents casos de les dones que hi ha darrere i d'aquest xoc cultural, deixant enrere societats doncs clarament patriarcals i arribant a una societat doncs totalment nova, doncs a una realitat cívica, de convivència, de tradicions, de cultura, d'entorns, però també en l'àmbit digital i de les oportunitats laborals, que canvia molt el sistema i que, per tant, necessita d'aquest

acompanyament, tal i com feu a través de diferents mecanismes, de diferents xerrades i de tallers per als drets sexuals i reproductius.

Voldríem destacar, en aquest sentit, des de la tasca que porteu a terme, també les classes que feu en l'àmbit del coneixement, en l'àmbit de la llengua. Un mecanisme totalment important per a l'aprenentatge de les dones com a eix vertebrador, però també per als fills d'aquestes dones, la necessitat d'integrar-se a les escoles i al sistema educatiu i que aquestes mares puguin acompanyar els seus fills al llarg d'aquesta etapa tan complexa, però, alhora, que pot ser tan productiva.

Aquest país, al llarg de la història, jo crec que s'ha caracteritzat per diferents fluxos migratoris als quals podem treure la part positiva de les polítiques públiques que s'han implementat d'ajudar a la integració, però a vegades no són suficients aquestes polítiques que portem a terme i necessiten de la societat organitzada i d'entitats i d'associacions referents, com sou vosaltres, per acabar de contribuir a aquests canvis i a aquest acompanyament.

Per tant, en aquest sentit, els voldríem preguntar des de Junts sobre aquest desplegament territorial, més enllà del barri del Raval, si heu pensat, doncs, de treballar més enllà amb altres entorns. Si esteu en contacte també amb altres entitats de la ciutat de Barcelona que també treballen en aquesta línia o d'altres ciutats.

I evidentment, també, si hi ha aquesta coordinació necessària en l'àmbit educatiu, sanitari, de drets socials, podríem parlar de cultura, etcètera, etcètera, per al treball en xarxa i per poder desenvolupar correctament aquest tipus de programes.

I ja per acabar, que se m'acaba el temps, posar especial èmfasi en aquestes dades rellevants que avui ens heu exposat, amb aquest anàlisi de la Universitat Autònoma de Barcelona i també dels comptes, de la necessitat de tenir els recursos suficients per a contribuir, no només des de la col·laboració pública o privada, sinó també des de tots els espais i de totes les administracions per poder portar a terme aquests projectes compartits.

I, darrerament, destacar doncs que em sumo a aquesta simplificació administrativa tan necessària de les associacions més petites, per a la que també hi estem treballant i hem detectat des d'aquest Parlament i que estem doncs, actualment, en el debat i apunt de l'aprovació de la nova Llei de foment de l'associacionisme,

precisament per contribuir i per solucionar aquestes traves burocràtiques que són tan necessàries.

De nou, gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té ara el torn per intervenir per part del Grup de VOX, la diputada Mònica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bien, muchas gracias. Buenas tardes. Muchas gracias por su exposición.

Bien, tal como han expuesto, su asociación trabaja con mujeres inmigrantes y no cabe ninguna duda, porque no cabe ninguna duda, que el hecho de dejar la tierra donde uno nace, dejando pues sus raíces y su familia, pues es algo que, lógicamente, supone un sacrificio y renunciaciones personales. Nosotros hemos podido conocer el caso de la mujer que ustedes han expuesto. Imaginamos que habrá muchísimas más y no podemos conocer con detalle todos los casos de las mujeres que han sido atendidas por su asociación. Pero no podemos mirar hacia otro lado cuando tenemos un grave problema en este sentido, como son las políticas de fronteras abiertas a la inmigración ilegal, masiva y descontrolada.

¿Por qué digo esto? Porque una de las consecuencias de estas políticas es, precisamente, el fomento de culturas que no tienen ningún respeto hacia la mujer. Y en la última década a Cataluña se han detectado, que seguro que ustedes lo saben, 259 casos de ablaciones genitales femeninas y 107 matrimonios forzosos. Todos recordamos, incluso, las dos jóvenes pakistaníes, residentes en Terrassa, que fueron asesinadas por sus propios familiares el año pasado en Pakistán por querer romper sus matrimonios forzosos o que, hace poco, por ejemplo, ha sido condenada a dos años de cárcel la madre de una niña residente en Rubí, a la que le fue realizada una ablación genital completa cuando tenía año y medio de vida y fue llevada a su país de origen.

Como ustedes trabajan para que las mujeres migradas pues se relacionen con el entorno, con nuestra cultura, con la lengua y tradiciones, y que ustedes incluso han hablado, al menos yo lo he entendido así, de ciertas reticencias en algunas

ocasiones con estas mujeres, a mí me gustaría preguntarles, teniendo en cuenta que también lo hemos visto, ¿no?, en su presentación, que incluso celebran con ellas el 25 de noviembre, me gustaría preguntarles que, desde su asociación, ya que se encuentran con mujeres que vienen de culturas que son muy diferentes a la nuestra, incluso culturas que no se respeta a la mujer, aparte de lo que ya hemos visto, si realizan algún trabajo más para que estas mujeres pues se puedan integrar al cien por cien en nuestra sociedad y, en este sentido, a nuestra cultura.

Y saber también si tienen alguna línea de trabajo para hacer frente a aquellos discursos fundamentalistas que niegan, precisamente, la dignidad de las mujeres, también de las mujeres que ustedes están atendiendo desde su asociación.

Y después también saber cómo es la relación con sus familias.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia. Endavant, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Gràcies a la Fàtima, a la Mercè, a totes les companyes que han vingut avui a portar-nos el treball compromès, jo crec que la paraula és sobretot aquesta, compromès, i sobretot també respectuós, des del respecte. Perquè crec que una de les claus del treball d'una associació com la vostra, com moltes altres associacions que treballen a peu de carrer, és el respecte per totes aquelles persones amb les seves cultures, amb el seu bagatge, amb el seu procés personal, no?, amb allò d'on venen i el que les portes a estar aquí i també, per què no?, potser la voluntat de tornar en algun moment també al seu país d'origen.

Per tant, crec que el que és clau és pensar que qualsevol aproximació per millorar la situació d'aquestes dones, per treure'ls de l'aïllament i visibilitzar-les, que crec que és un dels objectius que heu posat sobre la taula i que, segurament, és el més important, no?, és trencar amb l'aïllament que moltes vegades aquestes dones pateixen quan arriben aquí, quan arriben no coneixen l'idioma, no coneixen l'entorn, no coneixen altres persones més enllà que potser la seva família propera. És,

justament, aquest respecte i aquest ampliar, no?, jo crec que la paraula també és ampliar les opcions i ampliar la capacitat de relació i ampliar els horitzons d'aquestes dones, el que segurament els dona més garantia de drets.

I és, justament, des d'aquesta visibilització, des d'aquest apoderament, des d'aquesta major confiança en una mateixa, que aquestes dones poden treballar i poden tenir un acompanyament per tenir una vida més lliure i una vida més digna.

Crec que és important preguntar-los com arriben aquestes dones novingudes, no? Més de quatre-centes dones a l'any són moltes dones i, per tant, moltes dones que estan sempre en procés continu d'arribada. Per tant, és important saber com arriben aquestes dones o com aquestes dones arriben a la seva associació.

Sí que els volia preguntar també a les dones que treballen, com afecta la seva situació administrativa el fet de poder treballar amb elles? Perquè moltes vegades el fet de no tenir una situació administrativa regularitzada o el fet de pensar que depenen d'un marit o que depenen d'un familiar per tenir aquesta situació regularitzada i no tenir por a una identificació racial, per exemple, que les pugui portar detingudes a un CIE, és una de les raons per les quals s'amaguen i tenen més por després a l'hora de denunciar possibles vulneracions dels seus drets? Per exemple, en casos de violència masclista, en una societat d'arribada que també segueix sent una societat masclista, patriarcal i poc respectuosa amb els casos de les dones, doncs poden continuar rebent violència masclista, no només dels seus familiars, sinó moltes vegades poden ser agressions al carrer per part de desconeguts o de persones que no tenen perquè tenir a veure amb la seva cultura d'origen. I el fet de que hi hagi aquesta situació d'irregularitat administrativa pot provocar més inseguretat, pot provocar més por a denunciar-ho, justament.

Sí que els volia preguntar també si han tingut constància de què entre aquestes dones i els seus entorns hagi augmentat la por davant dels atacs per part de grups d'ultradreta, que veiem contínuament, no?, que estan augmentant i per la impunitat dels discursos d'odi i dels discursos...

...racistes que intenten atribuir un origen nacional o un origen o una determinada fisonomia a delinqüència. Sí que ens agradaria saber d'alguna manera si han pogut treballar aquest tema, si han pogut sentir, com els afecta.

També si una de les coses que es troben quotidianament són aquestes identificacions policials per motius racials, que s'han denunciat des de moltes entitats que treballen amb perspectiva antiracista.

I finalment, tot i que és veritat que se n'ha parlat molt, però crec que és molt important el tema de les subvencions i el tema, que és una cosa que contínuament ve aquí, la incapacitat per part de les administracions i, en aquest cas, perquè és el que ens pertoca, del Govern de la Generalitat i de la Conselleria d'Igualtat i Feminismes, de simplificar procediments, de garantir estabilitat i sostenibilitat a aquelles entitats que estan fent, i ho dèiem al començament, allò que l'administració no fa, en molts casos. L'Administració no té la capacitat d'arribar i són entitats que estan fent aquesta feina. Però no hi ha una aposta clara per garantir aquesta sostenibilitat, per facilitar aquest accés i si, fins i tot, pot ser motiu de discriminació per a les entitats més petites com la seva el no poder accedir a aquests recursos públics per les dificultats que es posen a l'hora de demanar-ho, gestionar-ho i justificar-ho i garantir la sostenibilitat de l'entitat.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo. Endavant, diputada.

Marina Bravo Sobrino

Gracias. Por mi parte, como la mayoría de las preguntas ya se las han hecho otros grupos y creo que lo interesante va a ser escuchar las respuestas, únicamente agradecerles la intervención y a todo el equipo de trabajadores voluntarios, colaboradores, pues el trabajo que vienen haciendo, que, sin duda alguna, cambiará la vida de muchísimas personas.

La presidenta

Gràcies, diputada. Doncs ara tenen aquests deu minuts difícils per poder respondre a totes les preguntes que els han fet.

Mercè Amor Sagués

Súper difícils. Bé, a veure si podem contestar a tothom.

Una de les primeres preguntes, que crec que també, d'una altra manera, però també s'ha formulat, és la relació entre veïns i veïnes i també s'ha parlat de cohesió social. I quan jo parlava de reticències em referia no..., les reticències és del veïnat local, eh? És a dir, és difícil, és molt difícil, però nosaltres pensem que és molt difícil, no només perquè aquestes dones venen d'unes cultures molt diferents i es troben aïllades aquí, sinó que és difícil perquè tot el veïnat del Raval, una gran part del veïnat, és veïnat gran. En vint anys ha canviat tant tot, tot, que els costa també pair tots els canvis.

Llavors, a vegades titllem comentaris racista. Jo no dic que no hi hagi, però moltes vegades són més que res un problema de desconexió total. I falta aquest apropament, aquest crear aquests espais que nosaltres estem capficades en crear, que costa crear-los, però els anem creant poc a poc, de contacte personal directe de dona a dona o de veí a veïna, etcètera, etcètera, no?

Penseu només una cosa, és molt important, però molt important, fomentar la cohesió social, tot i que, insisteixo, és molt difícil. A vegades els polítics s'omplen la boca de cohesió social com si fos una cosa tan simple, i que Barcelona intercultural i la Barcelona acollidora i... No, queda molt camí a fer, eh? Molts ens estem esforçant per aconseguir-ho, però queda molt camí per fer.

Les dones en aquestes cultures, com en la nostra, fa molts anys, quan jo era joveneta, encara ho vaig viure així, la mare és el pal de paller de la família. A la mare li correspon l'educació dels fills i les filles. Llavors, en aquestes societats la dona té aquest paper tan important, d'educadora i transmissora de valors. Llavors, tot el que podem fer nosaltres amb aquestes dones, des de la cordialitat, des de la igualtat, des de cara a cara, de dona a dona, d'una cultura diferent a una altra, però, en definitiva, dones, ajuda també als fills i ajuda també a l'adaptació dels fills a les escoles. És importantíssim la dona, d'acord?, en aquests casos i en molts altres, no?

Respecte als matrimonis forçats i el que deia la companya. Jo no he parlat de matrimonis forçats, el qual no vol dir que no n'hi hagi, la immensa majoria de les quatre-centes dones, que són milers de dones perquè cada any són quatre-centes, són matrimonis pactats, és una cosa de tipus cultural. Una cosa és el forçat i una altra cosa és el pactat, d'acord? Que a nosaltres ens espanta, però no és el mateix, d'acord?

És veritat que hi ha ablació, és veritat que hi ha matrimonis forçats, és veritat, però molts menys dels que realment la premsa esbomba, molts menys, eh? Jo fins ara he portat la classe amb més competència de la llengua on parlava molt de tot això, de quan s'havien casat, quants anys tenien, com va ser, inclús, la seva primera nit de boda i tal, i després a veure qui està realment enamorada ara del seu marit. Us asseguro que hi ha matrimonis súper feliços que han estat pactats. És a dir, hem d'anar una mica amb compte, el qual no vol dir que no es negui que hi ha coses amb les quals Diàlegs de Dona està encastada, capficada per combatre i per resoldre.

Bé, és que ja..., parla tu, hi ha moltes més coses.

Sí, é de la xarxa. Només una frase i et dono a tu la paraula i ja no parlo més. Just el 2013, quan ens fundàvem, ens van cridar a la Fàtima i a mi a una reunió de metges i infermeres de Raval Nord i Raval Sud. Hi havia molta gent professionals. I ens van dir, jo recordo i sempre ho repeteixo, una frase que va dir un metge quan ja acabàvem, diu: «És molt important que fem aquestes reunions perquè nosaltres atenem aquestes dones, atenem aquesta població, però no els tenim, els teniu vosaltres». Per tant, un treball en xarxa d'aquesta manera pot afavorir moltíssim, tant a una banda com a l'altra per ajudar a aquestes persones.

Per tant, toquem el..., cada dia estem tocant barri, tocant i parlant amb elles, d'acord?

I, bé, si em dona temps després m'agradaria dir un petit apunt sobre la violència de gènere o els casos de violència que hem detectat.

Fàtima Ahmed

Intentaré ser ràpida i contestar als companys també, encara que sigui... *(Veus de fons.)* Sí.

Al company Ernest, parlant de la xarxa. A la memòria podeu observar, a part de tots els òrgans de participació en el que estem, les entitats i sobretot xarxes comunitàries. Això és l'expertesa també. No estem allà perquè Diàlegs de Dona està en el Consell Nacional de Dones de Catalunya o en el Consell Municipal d'Immigració o el que sigui, sinó per poder, d'alguna manera, proposar i que es facin les polítiques de manera cocreada amb el tercer sector, i nosaltres ens incloem també en aquest tercer sector. D'aquí jo crec que també som conscients, hi ha reconeixement a l'entitat de tot aquest anys, un orgull la Creu de Sant Jordi, però també la meua companya, la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona el 2022, és a dir, les dues. Jo crec que, des de la humilitat, és tot, aquest aprenentatge, aquest acompanyament i aquests sabers compartits. Compartits amb qui? Amb el territori. Perquè l'entitat, amb aquesta xarxa, no us podeu imaginar els correus que rebem des de les universitats, màsters, postgraus, visites europees, entitats d'altres barris.

I d'allà enllaço amb la companya que em preguntava de fora del territori, la companya de Junts per Catalunya. Els nostres sabers i forma de treballar amb les dones i les seves famílies no se centra únicament i exclusivament al Raval. És a dir, rebem gent de fora. Fa uns anys hem fet un acompanyament a Sant Joan Despí a una única entitat de dones marroquines que hi havia al municipi, Marhaba. Encara està.

És a dir, fa uns mesos, tant la companya com jo anem a Sabadell, a l'Hospital Parc Taulí, a fer una xerrada de formació. Per què? Perquè detectaven que no se perquè tenien moltes famílies d'origen marroquí amb diferents disciplines i era: com podem fer-ho? És a dir, qualsevol demanda que ens ve, dins de les nostres possibilitats i capacitats, el compartir els sabers és la força també, el que diem, la força d'aquesta xarxa.

I crec que el Raval el que té també és tot aquest teixit de xarxa comunitària. Hi estem, nosaltres estem a l'antiga Escola Massana, dins dels jardins, hi ha una taula que dinamitza això. Després hi ha una taula de dones del Raval. Estem allà, però perquè som conscients que hem de dir la nostra per millorar, millorar no només físicament aquest espai públic, sinó millorar la qualitat d'aquest cinquanta-dos per cent de població migrada que tenim al barri. I això no només són les dones, és l'escola, és els joves, és el professional, és... És a dir, és tot un conjunt i nosaltres creiem que

és la nostra corresponsabilitat, i aquí cadascú té la seva, i crec que hem d'aportar el nostre granet de saviesa i de temps i d'energia si volem aquesta cohesió social. Fem el que podem amb els límits que hem explicat.

I els serveis local de primera acollida, evidentment, estem dins de la coordinadora d'acollida, els SOAPIs funcionen bé. Treballem en la línia de reagrupament familiar. Moltes dones venen derivades de reagrupament familiar. Fem formació als professionals que estan gestionant aquests reagrupaments familiars. És a dir, és un nodrir de poder, d'alguna manera, millorar aquests serveis, que tu bé deies, que són els primers que estan en l'acollida, són aquella porta que obre aquestes dones que venen i que d'alguna manera nosaltres hem de dir si ho fan bé, bé, i sinó, escolta, anem a seure a la taula i a millorar-ho. I jo crec que...

Mercè Amor Sagués

Només un petit apunt respecte a la primera acollida. Nosaltres no podem aprendre el xinès en noranta hores. Aquestes dones, aquestes famílies, no poden aprendre el català en noranta hores. Llavors, què passa? Un cop han passat el curs, quan venen a la nostra associació no ens poden dir ni com es diuen perquè no ho entenen.

Llavors, clar, si després de les noranta hores hi ha una explicació de com es funciona, com funciona Catalunya, no se n'assabenten de res. Això sí que realment caldria reformular-ho, eh? Perquè d'alguna manera és com tenir un certificat i ja està, però no entenen res.

Fàtima Ahmed

I continuaré ràpid amb la..., bé, amb la resposta de la companya amb el tema de les 259 ablacions genitals i tal. Hi ha un protocol que tenim i nosaltres estem amb les antenes posades i treballant també amb el protocol. És a dir... I també soc conscient que també es fa molta sensibilització i no es diu. I aquesta sensibilització al país d'origen d'aquestes dones ha començat aquí. És a dir, aquest treball conjunt amb els països d'origen també es fa, és a dir... I nosaltres estem, d'alguna manera, per defensar els drets, per a respectar també a la dona i si s'ha de treballar per millorar també el protocol, perquè està molt bé el protocol, igual que de violència, i encara tenim uns números que ens esgarripen de dones assassinades.

Per tant, jo crec que no és només posar la mirada en aquella dona migrada musulmana o subsahariana en aquell punt per poder generalitzar perquè, bé, tampoc penso que està bé.

En el cas de com ens arriben les dones. El noranta per cent són reagrupades, el perfil que comentava. El deu per cent venen de cases d'acollida, no només de Barcelona, d'altres municipis, i derivades de serveis socials o serveis de salut. I totes, el noranta per cent, venen del boca orella de la comunitat. És a dir, igual que hem rebut la Creu de Sant Jordi, hem rebut també el premi de la comunitat paquistanesa, també, justament per treballar des d'aquest respecte també totes les diferències.

Què han patit algun alguna agressió pel fet d'aquesta interseccionalitat de ser dona musulmana migrada que viu al Raval per una estètica, per portar el nicab o el hijab? Aquelles xerrades que us comentaven, igual que fem sobre la norma cívica o el tema del clima i el medi ambient, ho fem també, si pateixes alguna discriminació, què faries? Convidem a la OND perquè vingui a les aules. Fa la xerrada. Què és la OND? Quins serveis té? Que no només té el servei d'assessoria jurídica, sinó també psicològica, i no és un número, sinó és un acompanyament. Hem tingut algun cas puntual i estem allà. I ara tenim l'oficina també des de la Generalitat.

Ho torno a dir, les antenes ben posades de què és el que hi ha fora, a nivell d'administració, a nivell de polítiques, a nivell de xarxa i d'entitats, perquè creiem que el nostre deure és poder donar resposta a aquestes dones, bé sigui d'habitatge, bé sigui per un tema laboral. Aquest perfil que parla la meva companya, ningú està inserida en el mercat laboral. I diem per què, si tenim universitàries? Perquè el mercat laboral no les vol. I nosaltres, què hem de fer? Doncs acompanyar-les en el procés d'apoderament perquè en un futur immediat puguin estar des de les seves professionalitats. Però ara per ara, cap, encara que vulgui treballar, el mercat laboral la vol. I...

Mercè Amor Sagués

Si em deixes un minut? Responent, per aquí també s'ha parlat de la situació d'irregularitat d'algunes dones, no? En general, tenim poques d'irregulars, sense papers. Normalment són dones derivades per Creu Roja, moltes venen des d'Andalusia i van de pas, diguem-ne, perquè se'n van cap a França, no? Però no

hem detectat aquesta por a la identificació, eh? És a dir, jo crec que així ho pateixen més els homes que les dones. (*Veus de fons.*) I els joves, sobretot.

I després respecte a..., només, a la violència. Si amb aquests anys, en aquests vint-i-dos anys que la Fàtima i jo que treballem amb aquest...

Fitxer 6

...col·lectiu de dones, ja fa deu anys amb companyes nostres, evidentment hem detectat i hem fet l'acompanyament a dones que pateixen violència. De totes maneres, moltes menys de les que un s'imagina.

I, llavors, les dones que estan aquí, igual com les dones d'aquí, del país, també a vegades tenen por o reticències a denunciar el pare dels seus fills o l'excompany pare dels seus fills, en aquests casos penseu que, culturalment, és que som cultures completament diferents i és un procés llarg, però és un procés... Jo us ho asseguro, igual em direu: «Mira, s'estan posant floretes». Jo crec que si es multipliquessin entitats com Diàlegs de Dona, amb els objectius que tenim nosaltres, probablement es reduirien les ablacions, es reduiria la violència de gènere, es reduirien moltes de les coses que estan passant, perquè serien coneixedores dels seus drets, tindrien recolzament per part de les entitats d'aquí i de l'administració d'aquí i serien apoderades. Falten moltes entitats que entenguin que som dues cultures completament diferents i, des del respecte, tot i que no estem d'acord en moltes coses, anar fent camí plegades.

Les dones migrades, normalment, les que han denunciat què passa? Ho volen denunciar, moltes acaben no denunciant, per què? Perquè no sé si sabeu, suposo que molts d'aquí sí, moltes d'aquestes dones, siguin d'Índia, de Pakistan, de Bangladesh, de Marroc, de Síria, són matrimonis pactats, però sobretot amb familiars, poden casar-se entre cosins germans o cosins segons. Llavors, quan tu tens, no només és el pare dels teus fills, tu el que trenques quan denuncies el pare dels teus fills, tu enfrontes dues famílies i, és més, et quedes sola. Perquè sí que hi ha un recorregut per a les dones maltractades, però, en definitiva, al final et quedes sense família, i això és molt dur. I a vegades acabes pensant, aguanto, intento que medin amb la família, però no puc denunciar el pare dels meus fills perquè em

quedaré absolutament sola en un país estranger, amb fills petits, i trencaré les famílies. La meua família trencarà amb mi per la vergonya i l'altra família també trencarà amb mi perquè és la família de... És complicat.

Fàtima Ahmed

Un apunt a aquest tema, que no només aquesta part cultural, sinó també no oblideu que són dones reagrupades i està la violència econòmica, dependència total de l'economia del marit.

I un altre punt que a mi m'agrada també posar sobre la taula, que no sigui només jutjar a les dones, sinó que fem la pregunta: el nostre sistema de protecció a les dones víctimes de violència respon a la diversitat cultural d'aquestes dones? O sigui, hem tingut casos d'estar en casa d'acollida i sortir de la casa d'acollida perquè les expectatives d'aquesta dona, quan han vingut reagrupades, quan estem en un itinerari, que ets un número i un codi, per poder fer tota aquesta recuperació i aquest salt tu sola, sense el marit, a vegades no estan preparades, ni les cases d'acollida, ni el circuit, ni tan sols els professionals que defensen aquestes dones, i ens hem trobat amb casos reals de trobar-te l'advocat, d'utilitzar la cultura i la religió per jutjar aquesta dona. I no estem parlant d'això, estem parlant també del respecte dels drets i deures d'aquestes dones. I hem de ser conscients que la nostra societat no és perfecta i com que no és perfecta, ens equivoquem a vegades en el sistema.

Prou feina tenen perquè una dona blanqueta i catalaneta estigui en aquest circuit. Doncs imagina't una dona de Bangladesh, que no saps ni les normes de la casa d'acollida i que només pensa en la sogra, que és la seva tieta o el que li digui. És a dir, són moltes complicitats a l'hora de pensar perquè aquestes dones estan en aquesta situació o queden desagraïdes, hem sentit, eh?, molts professionals, dir: «Què desagraïdes, a sobre que les ajudem, doncs torna amb el marit». No, no volen que les ajudis, volen una resposta a la violència econòmica, la violència institucional i la violència masclista també, d'acord?

Per tant, jo crec que hem de tenir aquest #4.20 també quan parlem d'aquest tipus de dones.

La presidenta

Molt bé. Crec que ha sigut un tancament contundent i passional, com dèieu al començament. Si us sembla, ho deixaríem aquí, que anem amb una miqueta de retard.

Agraïm a la Fàtima i a la Mercè i a totes les companyes de Diàlegs de Dones per haver-nos acompanyat i seguim parlant. *(Veus de fons.)*

Res, pausa breu, eh?, dos minuts.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Molt bé diputats i diputades, si els sembla, reprenem la sessió.

Si la diputada Madaula i diputada Díaz tenen a bé... *(Veus de fons.)* És que anem amb una mica de retard. Després tenim una convocatòria de l'intergrup.

Compareixença d'una representació de l'associació Mujer Diáspora per a exposar les línies de treball de l'entitat sobre la política migratòria respecte a les dones i la contribució de les dones migrants com a constructores de la pau

357-01018/13

Doncs començaríem amb el punt número 3, perquè és la segona compareixença d'avui, que és una Compareixença d'una representació de l'associació Mujer Diáspora davant la Comissió d'Igualtat i Feminismes per a exposar les línies de treball de l'entitat sobre la política migratòria respecte a les dones i la contribució de les dones migrants com a constructores de la pau. Venen en representació de Mujer Diáspora, parlaran la seva directora general, la senyora Helga Flamtermesky, i la senyora Anahita Nasirossadat Salami, representant de l'associació. Benvingudes. Benvingudes també totes les dones que les acompanyen. Gràcies per venir aquí a la comissió a explicar-nos tota la seva experiència i tota la seva aportació que fan a la construcció de la pau des de la perspectiva de les dones a la diàspora.

Tenen quinze minuts, com els havien comentat. S'ho hauran de repartir entre les dues. Després els grups tindran tres minuts cada un per poder-los fer preguntes i, finalment, tornaran a tenir deu minuts més, que s'hauran de repartir també, per respondre els diferents grups. Doncs quan vulguin, endavant. Han d'engegar aquí i podran veure el temps que els queda en aquest temporitzador. *(Veus de fons.)*
Adelante.

Helga Flamtermesky (directora general de l'associació Mujer Diáspora)

Bueno, hablaré en castellà. Apreciadas diputades, apreciadas todas y todos, sobre todo a las mujeres del Líbano, Nicaragua, Siria, México, Colombia, Ucrania, Irán, que hoy nos están acompañando. Es un placer para nosotras estar aquí con ustedes.

Yo soy Helga Flamtermesky, soy la coordinadora de Mujer Diáspora, soy colombiana, y queríamos contarles un poco lo que nosotros hacemos.

Mujer Diáspora es una organización feminista con enfoque psicosocial. Es creada por mujeres inmigrantes. Trabajamos con mujeres que vienen de zonas de conflicto, de países en guerra. Y procuramos trabajar por el empoderamiento, ya lo veremos más adelante, de estas mujeres para fomentar la paz, tanto en el país de origen como aquí mismo, en Cataluña.

Parte del trabajo que nosotros hacemos es identificar y sanar los traumas que las mujeres traemos por la guerra, por los conflictos y también los traumas que se producen durante el proceso migratorio, que en muchas ocasiones pueden ser más difíciles que los traídos del país de origen.

También buscamos el reconocimiento de las habilidades de nosotras como migrantes, de nuestra capacidad de crear conocimiento y crear propuestas efectivas para hacer una incidencia real aquí, en Cataluña.

Trabajamos en un diálogo horizontal con las instituciones, con la administración y con diferentes organizaciones. Nos complace también el trabajo que hacemos con mujeres migrantes y refugiadas que están asociadas, pero sobre todo nos interesa mucho trabajar con las mujeres inmigrantes que no están asociadas, porque es un mito el creer que los inmigrantes están todos asociados, y entre más rápido

salgamos de ese mito, más fácil van a poder participar todas estas personas que no están asociadas.

Nos alegra mucho que nos hayan invitado porque para nosotros es un reconocimiento al trabajo que llevamos haciendo muchos años y, en estos momentos, en el trabajo que empezamos a hacer ahora con las mujeres maravillosas de estas diásporas, pues es un momento muy bonito para nosotros y ya veréis porqué.

Queríamos contarles que para las mujeres inmigrantes que amamos esta tierra, que es como nuestra casa, que es donde hemos venido construyendo nuestras familias y nuestro accionar político, a veces es difícil, por el cariño y por el agradecimiento, hablar temas difíciles. Desde el cariño y desde el agradecimiento es muy difícil hablar del racismo, de la exclusión, de los techos de cristal, de todo eso, es muy difícil. Por eso hemos empezado a hacer trabajos que llamamos de bajo perfil, de diálogos, de temas complejos, para ir desgranando estos temas.

¿Qué queremos decir con racismo? ¿Qué queremos decir con exclusión? Hablarlo no desde la denuncia, sino desde la construcción. Una diplomacia un poco más feminista, ¿no?

Para este tipo de trabajos, para ir abordando esas temáticas complicadas, creemos que es necesario hacerlo desde dos puntos de vista. Primero, romper las categorías que nos vienen incomodando, desde donde se nos nombra, desde dónde se nos ha venido mirando, que son categorías o términos o palabras que se usan mucho pero que, de tanto usarlas y de tanto politizarlas ya no nos dicen nada. La palabra «género» ya no nos dice nada, la palabra «racializadas» a algunas les puede ofender a algunas les puede sentar mal. Bueno, hay cantidad de categorías que tenemos que salir de ellas y tenemos que volver a la esencia, que son los derechos humanos. Es ahí donde tenemos que volver para poder humanizar una cantidad de problemáticas que tenemos que abordar.

Nosotras, la mayoría de las mujeres de Mujer Diáspora llevamos más de veinte años en Cataluña, algunas menos, pero la mayoría llevamos más de veinte años y llevamos todo este tiempo trabajando el empoderamiento de las mujeres migrantes. Cada año se nos pide que hagamos proyectos por el empoderamiento y podemos

decirles que estamos súper empoderadas. Estamos tan empoderadas que sabemos qué hay al final del empoderamiento, y nosotras encontramos que hay un techo de cristal que algunas veces es una pared de mármol, y que esto hay que abordarlo también y hay que dialogarlo con una tranquilidad, pero tenemos que..., qué es lo que hay detrás de esto. Quizás tendríamos que empezar a replantear también esta palabra, ¿no?

Ahora bien, detrás de todos estos razonamientos está la salud mental en las mujeres migrantes, cómo nos sentimos cuando nos nombran de una forma o de otra, cómo nos afecta, cómo nos afectan determinadas formas de cómo nos nombran o con determinadas acciones que se desarrollan para nosotras desde los diferentes planes.

Es importante que tengamos en cuenta que las políticas que se van haciendo... Nosotras llamamos a la política catalana de inmigración y refugio, que en general no existe, pero nosotras llamamos así a la suma de todos los planes que existen. Y entendemos que detrás de estos planes hay buenas intenciones, pero que cuando nosotras nos acercamos a estas políticas públicas para los migrantes y los refugiados nos sentimos raras, nos sentimos incómodas, sentimos que hay cosas que no están funcionando.

Ahora bien, la realidad es que lo que está pasando en Cataluña, con la cantidad de gente que viene de un perfil específico, muy diferente a lo que sucedía hace años, necesita una manera de abordarlo diferente. Estamos hablando, en este caso, de mujeres que vienen de países en guerra, huyendo de conflictos o de violencias crónicas. Y para trabajar con estas personas nosotras creemos que hay que darle un giro.

Nosotras hemos hecho ya el giro, pasamos de ser, de...

Fitxer 7

...reconocernos como inmigrantes, que a veces cuesta, a reconocernos como diáspora, que legitima el trabajo que hacemos con nuestro país de origen y aquí, con nuestra tierra catalana.

Y ahora creemos que es importante posicionar a las mujeres inmigrantes como constructoras de paz, constructoras de paz aquí, en esta tierra.

Cataluña tiene un largo compromiso con la construcción de paz. Este Parlament aprobó la Ley de foment de pau hace veinte años, una ley pionera, comprometida por la paz, tanto a nivel internacional como en Cataluña.

En este sentido, proponemos vincular la migración y la atención a las personas migrantes a la construcción de paz en sus dos dimensiones, local y global.

Creemos y encontramos que como constructoras de paz podemos aportar mucho. No solamente a nosotras, migrantes, nos retorna cierta dignidad que se pierde en el proceso migratorio y el que se nos reconozca como constructoras de paz nos pone también en otro escenario y nos permite dialogar los temas complicados como el racismo, y todo esto desde otra óptica. Pero también desde la construcción de paz creemos que es una óptica que Cataluña puede tener para trabajar con las personas que están llegando de estos contextos específicos, que son personas que vienen con unos traumas, con unos dolores, con unas problemáticas muy concretas y que, si se les aborda desde la construcción de paz, seguro que la dimensión de verlas es bastante diferente.

También somos conscientes de que las personas que trabajan en la Administración y en organizaciones sociales que atienden a esta población refugiada están agotados. También somos conscientes de ese agotamiento emocional y el estrés que están sufriendo.

Entendemos que no es que estén agotado solamente porque no tienen los suficientes recursos para solucionar las problemáticas, sino que estas personas están atendiendo, en este caso, mujeres que llegan con una maleta llena de una cantidad de problemáticas de derechos humanos que les han negado en su país y que ahora aquí mismo también se encuentran perdidos, con una cantidad de problemas, de traumas y de dolores que el profesional no sabe tampoco qué hacer. Y esto creemos que es también parte de lo que está afectando la salud mental de las personas que trabajan con la población migrante.

Y también creemos que la perspectiva de construcción de paz es útil para estas personas que trabajan con migrantes. Si ellos son conscientes que en su trabajo

hacen un aporte a la construcción de paz, van a tratar diferente a los refugiados que llegan y van a encontrar formas y soluciones de aplicar las políticas o las acciones. Y seguramente muchas de las acciones que se plantean en los planes van a ser más eficaces.

Así que la invitación es un poco a que no sigan en esta apuesta que tenemos nosotras de posicionar el rol de constructoras de paz en las mujeres migrantes, pero también en las personas que trabajan con la población migrante. O sea, en general, como que sea la óptica desde donde se revise y se mire a las mujeres migrantes que llegan a Cataluña.

Queríamos presentarles una experiencia que hicimos donde estuvimos mujeres de diferentes diásporas, en concreto doce mujeres de diferentes diásporas, analizando lo que llamamos el paquete de las políticas públicas catalanas sobre refugio e inmigración.

Y al principio, cuando les dijimos que íbamos a crear la taula d'expertes, donde eran ellas las expertas, primero se quedaban así, ¿no? Después se fueron acercando con susto, solo viendo las carátulas de los diferentes planes ya decían: «Uy, uy, uy», esto les generaba cosa. Después nos sentamos, lo analizamos, ellas escogieron algunos apartados, miramos qué sentimientos y qué sensaciones generaban estas políticas, muy relacionado con lo vivencial, con lo que cada una vivencia..., en su proceso migratorio o de refugio, y con lo que está sucediendo hoy en día.

Y empezamos a rastrear qué pasaba, qué derechos humanos encontraban o no encontraban en estos planes. Escogimos, específicamente, el plan del Ayuntamiento de Barcelona.

Y constatamos una realidad, que es con la que nos acercamos, y es que en el proceso de migración y refugio hay una pérdida de derechos humanos. Y esto es importante tenerlo en cuenta para empezar a trabajarlo de una forma diferente, o sea, volver a la raíz.

Y decidimos que las reflexiones que encontramos nosotras no las íbamos a hacer en un informe como se esperaba de nosotras, sino en poesía, que es una forma invitarlos a dialogar de una forma diferente con todos ustedes.

Y ahora les vamos a entregar la poesía y Anahita va a leer una poesía muy cortita.

Y ya, por último, decirles que aquí estamos, dispuestas a dialogar y a construir con vosotras las políticas que tienen que ver con nuestra vida y con la vida de las mujeres que están por llegar solicitando refugio a este país. Así que cuenten con nosotras.

Gracias.

Anahita?

Anahita Nasirossadat Salami (representant de l'associació Mujer Diáspora)

Hola, bona tarda. El poemari que ara rebreu és un treball col·lectiu de totes les dones. Jo solament llegeixo un d'ells, que es diu «Des del cor»:

«Vaig sortir de la meva pàtria. / Barcelona em rep com a màtria, / em cuida, em dona amigues, solidaritat i família. / Barcelona, què prefereixes una immigrant que un racista. / Les teves polítiques socials tenen bones intencions, / però de vegades pesa més el màrqueting que la cura als que arribem fugint de guerres. / Barcelona, dona mare, màtria, / entens que nosaltres fem part de la teva vida privada creant famílies, comunitat, fent política. / Barcelona, terra que estimem. / Has rebut amb amor els fills que t'hem donat. / Tu els dius catalans, altres els anomenen immigrants. / Des del cor connecto amb tu, / des del cor i amb tranquil·litat dialogarem els temes difícils, racisme, exclusió i assistencialisme. / Barcelona, màtria que alimenta les meves arrels, / les que portava de lluny i les que van créixer aquí. / Tu guardes els meus afectes i els meus secrets, / segueixes sent la meva millor aliada. / Et parlo des del cor.»

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. És cert que..., se suposa que a les comissions no podem aplaudir, però crec que l'emotivitat del poema ho justifica més que suficient.

Si els hi sembla, és una sol·licitud de compareixença demanada per En Comú Podem, però com que hauria de baixar i tornar a pujar per fer més àgil el debat,

faríem com l'anterior compareixença i començaríem fent de major a menor. Endavant, per part del Partit Socialista de Catalunya, el diputat Ernesto Carrión.

Ernesto Carrión Sablich

Bé, bona tarda, buenas tardes, muchas gracias, sinceramente, por estar aquí entre nosotros. Gracias a toda la delegación que ha venido, que he encontrado también amigas entre la delegación. Muchas gracias por estar aquí porque es una manera de constatar el trabajo que están haciendo durante muchos años y con tanto esfuerzo y voluntad.

Yo quería resaltar, primero, el tema del mito..., lo que la señora Helga Flamtermesky, que has comentado en el sentido del mito de que todos los emigrantes nos asociamos. Yo creo que este tema, además de todo el trabajo que ustedes realizan, es muy importante.

Yo estuve ocho años como responsable de Ciudadanía, Diversidad e Interculturalidad en el Ayuntamiento de Hospitalet y en el Ayuntamiento de Hospitalet tenemos treinta y seis por ciento de inmigración. Y en la zona norte de Hospitalet, la inmigración llega casi al cincuenta por ciento. Es decir, es más del doble del porcentaje de inmigración que tiene Barcelona, por ejemplo. De los 280.000 habitantes que somos en Hospitalet, casi 110.000 provenimos de diferentes orígenes, nosotros decimos «vecinos y vecinas de diferentes orígenes», ¿no?

Y, por lo tanto, yo recuerdo que cuando comencé, hace ocho años, había doce asociaciones de diferentes países, hoy hay sesenta y ocho, pero hace ocho años había solamente doce asociaciones, hoy hay sesenta y ocho, y este trabajo se ha abierto y se ha inaugurado una oficina para las entidades de Hospitalet, cuyo único trabajo es este, es dar este apoyo y este soporte a las entidades en diferentes temas, incluido también un tema un poco complicado como es el que usted ha expresado, que es el tema de las subvenciones.

Por lo tanto, yo, desde que he llegado aquí, desde el año 2000 también he formado parte de diferentes asociaciones, hoy formo parte de seis asociaciones diferentes, una federación y cinco asociaciones. Por lo tanto, también he tenido que pasar, en su momento, por esta dinámica del tema de las subvenciones, que es la manera que tiene la administración pública para apoyar el trabajo que realizan las entidades.

Y yo tenía dos preguntas, porque quería leer una cosa que también he leído en la asociación Mujer Diáspora, que la ha dicho, pero yo quería leerla completa. Es muy rápido, porque dice: «El proceso migratorio ha equipado a la Diáspora, con experiencias, capacidades y conocimientos con un gran potencial para contribuir a construir sociedades mejores».

También ha comentado el tema de las personas que vienen de guerras, de conflictos. Nosotros decíamos que había que darle valor a ese esfuerzo monumental que realizamos para comenzar de cero en un país nuevo. Y ese esfuerzo monumental que realizamos, que a veces muchos hemos vivido, hasta familias desestructuradas en tres, cuatro o cinco años que han tenido que esperar para volver a recuperar, volver a ver a los hijos que se quedaban con los abuelos, etcétera. Por lo tanto, ha sido un esfuerzo que merece darle el valor que realmente tiene. Y, por lo tanto, yo solía decir, bueno, ese esfuerzo tiene que ser para mejorar. Tenemos que darle valor a ese esfuerzo y ese esfuerzo tiene que ser para mejorar, que es el trabajo que ustedes están realizando.

Y yo había leído en una parte sobre la formación y eso es lo que quería que, si nos podía explicar luego, un momento sobre la formación y mediación intercultural enlazado con el tema de lo que es la construcción de paz, porque yo creo que es un concepto importantísimo para el momento que estamos viviendo hoy.

Y ya no sigo porque nos extenderíamos mucho, pero creo que, si hay algún momento donde este concepto tiene que ser desarrollado de construcción de paz, es justamente ahora mismo, y siempre, pero hoy también.

Esa parte, y la otra era sobre el tema que sé que también trabajan en red, creo que es con Conciliation Resources, con el Instituto Catalán Internacional de la Paz, etcétera. Y me gustaría saber, simplemente, como el trabajo con estas organizaciones incide positivamente en el trabajo que realizan ustedes.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Sí que demanaria als grups que, si us plau, tot i que sabem que és difícil, intentin ajustar-se als tres minuts. Endavant, per part del Grup d'Esquerra Republicana, la diputada Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. M'hi comprometo. Bé, bona tarda a l'Anahita i a l'Helga i també a les companyes que estan també en el públic.

Jo, més que preguntes, volia fer alguns comentaris sobre la seva compareixença, perquè crec que hi ha una cosa que és ben important perquè vostè, ara no recordo ben bé tots els països que ha dit, però Mèxic, Nicaragua, Colòmbia, Ucraïna, me n'he apuntat més, Iran, Síria. El país d'origen, els conflictes i les situacions socials i culturals de totes les dones són molt diferents, no?, al país del qual procedeixen. Però, en canvi, vostè parlava d'una sèrie de traumes i una sèrie d'estigmes i una sèrie d'experiències que probablement són compartides.

I crec que això és una de les coses que és important que, quan parlem de migracions, no ens n'oblidem, tot i que sigui una paraula que està ja molt utilitzada, com el gènere. Crec que hem de ser precises, no?, i entendre que, malgrat la diversitat d'orígens i de situacions de moltes de les dones migrades, comparteixen, segurament, molts dels traumes i moltes de les vivències. I crec que això és una de les coses que és important que tinguem en compte a l'hora de dissenyar, de pensar i d'oferir serveis i polítiques públiques que, si obvien totes aquestes qüestions compartides de les dones, independentment del lloc d'origen, crec que ens estarem deixant una part molt important. Així que, en realitat, podríem parlar..., aquesta mateixa compareixença podria estar en moltes altres comissions, no només en aquesta.

Sobre el reconeixement del talent, perquè moltes vegades, no?, al final acabem plantejant el tema de l'emigració en aquesta seu, en aquesta cambra, com un problema, com una qüestió que s'ha de treballar, que s'ha de..., i en realitat vostès venen aquí a parlar-nos de talent, d'aportació i d'interculturalitat. La compareixença anterior també ho feia en aquesta línia, no?

I m'ha agradat, especialment, l'apoderament. També les companyes de la compareixença anterior, de Mujeres en Diálogo, també han..., no?, tenim la sensació

que per aquí van passant un munt de dones apoderades i estem tot el dia apel·lant a l'apoderament i potser ja no és això el que necessitem. Necessitem un espai, necessitem el poder, ja no necessitem estar més apoderades perquè ja està, ja ho estem. No ens cal això, ens cal que ens deixin formar part, no?, dels espais on s'estan prenent les decisions.

I per acabar, agrair això perquè, si hi ha alguna eina que és transformadora, que és poderosa, és la cultura, i crec que ens han fet un bon repàs de què és el que fa la Dona Diàspora, de què és el que fa aquesta aportació com a constructores de pau. Així que moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara, per part del Grup de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, presidenta. Bé, molt ràpid. Bona tarda.

Fitxer 8

Moltíssimes gràcies a totes per la feina que esteu fent.

Bona part del que heu explicat, jo crec que queda molt clar la feina que feu com a Diàspora. És bonic el que heu explicat de què, en lloc de definir-vos com a migrants, us definiu com a diàspora perquè voleu treballar això, amb el que significa Diàspora, que és una xarxa i que és una xarxa d'entrada i de sortida, no?, del que esteu fent aquí o el que podeu fer també per als vostres països d'origen.

M'agrada molt que us definiu com a la nostra terra que és Catalunya, perquè nosaltres volem, des de Junts creiem que el millor és això, que senti que aquesta és la vostra terra també, que aquest és el vostre país i que aquesta és casa vostra.

I per això, com que volem que sigui casa vostra i volem que us senti integrades i que hi pugueu treballar, no només per ajudar els vostres països, sinó per ajudar-nos a nosaltres també, i és això en el que estem treballant.

M'agrada la idea de constructores de la pau perquè quan treballem..., i les que treballem i hem estat treballant en temes de drets humans i les protectores o les defensores de drets humans molt sovint veiem que, habitualment, són dones i són dones les que defensen els drets humans arreu del món i en situacions molt conflictives, com poden estar passant a Colòmbia o a Ucraïna o a l'Iran o a qualsevol dels països dels que veniu i dels que heu dit que, evidentment, tenen com a característica principal que pateixen un conflicte.

Per això, quan treballem el tema de drets humans, han d'estar sempre lligats als drets de les dones. I sempre hem de tornar a repetir que els drets humans són drets de les dones i que els drets de les dones són drets humans, perquè a vegades s'oblida que les dones també formem part de la humanitat, no?, i que, per tant, els nostres drets també formen part dels drets humans i que els hem de reivindicar com a tal.

Per això jo crec que per aquesta ajuda mútua que hem de treballar, m'agradaria que si ens poguéssiu també fer referència a aquesta feina, a aquesta taula d'expertes, si podeu explicar una miqueta més com us organitzeu, en què heu estat treballant i si ens podreu fer un retorn d'aquesta taula d'expertes.

Crec que esteu treballant amb l'ICIP, que ja sabeu que tenim una coordinació des del Parlament amb l'ICIP. Com podríeu fer o si ens podeu fer algun retorn a partir de la taula d'expertes perquè després nosaltres puguem presentar alguna iniciativa que pugui treballar des del Parlament o des del Govern.

Però, per exemple, jo anava pensant, tenim una llei, que és la llei d'acollida, que va estar aprovada el 2010. Què hi creieu vosaltres que es pot treballar? Com es pot millorar aquesta llei d'acollida, que moltes vegades no s'ha acabat de desplegar i que tenim moltes queixes o que no hem acabat de trobar l'encaix? Com podríem millorar aquesta llei d'acollida pel que fa a aquest projecte, a les constructores de la pau i a treballar, sobretot, en el que esteu treballant vosaltres, en l'apoderament de la dona i, sobretot, en treballar que l'acollida o el treball amb les dones migrades i amb el treball, sobretot amb les dones migrades que venen d'aquesta diàspora de països amb conflictes, ha de tenir també un biaix de gènere i, per tant, ha de tenir

un enfocament de gènere per poder aconseguir resultats que siguin òptims per a les vostres situacions.

Per tant, si podem treballar una mica, això, si ens podeu explicar una miqueta més la feina que heu estat fent a la taula d'expertes i com podríem també treballar nosaltres en la millora d'aquesta llei d'acollida que, fins ara, tot i que nosaltres, i des de Junts per Catalunya, treballem perquè Catalunya tingui totes les potències que ha de tenir un estat independent i que, per tant, sigui un estat independent i tingui competències en matèria de drets de migració i d'acollida, però com podem treballar amb la millora d'aquesta llei d'acollida que tenim ara mateix.

Moltes gràcies, presidenta. *(Veus de fons.)* Ah, d'acord. És que no veia el temps i dic, bé, jo puc seguir parlant tota la tarda. Bé, moltes gràcies, endavant, i aquí estem per seguir treballant amb vosaltres a la vostra disposició i per poder seguir teixint aquesta xarxa d'aliances, de cooperació i que la diàspora sigui..., perquè això sigui la vostra terra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Sí, efectivament, diputada, m'he descuidat de posar a córrer el temps, però..., no corria el temps, sí... *(La presidentariu.)* Doncs donem ara la paraula per intervenir al Grup de VOX, la diputada Mònica Lora.

Mònica Lora Cisquer

Bien, yo seré muy breve, teniendo en cuenta, bueno, he sido la última, no, la penúltima, creo, en intervenir. Dar las gracias por su exposición y por la explicación que nos han dado hoy aquí, en la Comisión de Igualdad y Feminismos. Y como ya ha dicho, como he sido de las últimas, creo que se han dicho ya muchas de las cuestiones que se podrían llegar a plantear y no haré preguntas al respecto.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara, per part del Grup Parlamentari En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia. Endavant, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Doncs ara sí, com a portaveu del grup, jo volia agrair també, no?, la presència de Mujer Diáspora aquí a la comissió del Parlament.

Des del nostre grup vam considerar que era una experiència que aportava una perspectiva molt innovadora en el treball amb les persones que poden haver patit aquest procés migratori que, com bé s'explicava, genera traumes diferents, a banda d'aquells que puguin haver estat generat per conflictes en el seu territori d'origen.

I una mica les preguntes van en aquest sentit. És a dir, crec que, segurament, moltes vegades, quan parlem amb les persones que arriben des d'altres països i venen a intentar fer una vida més digna aquí, a Catalunya, ens falta aquesta perspectiva d'incorporar no només allò del que fugen, sinó també allò que han patit durant tot aquest procés migratori.

Per tant, una mica la pregunta va també en aquesta línia de veure com des dels serveis que atenen a les persones nouvingudes es pot incorporar aquesta construcció de la pau, aquesta perspectiva de construcció de la pau.

I en concret, preguntant com s'hauria de fer, segurament, una formació, que hauria de ser bastant extensiva, per a treballadors i treballadores públiques, que són aquells que estan en una primera línia. Però jo no sé si aquesta frase d'incorporar la construcció de pau en l'atenció a les persones nouvingudes que venen de processos migratoris que poden haver estat molt traumàtics és una cosa que, realment, es coneix des de l'administració pública, no? Que, segurament, com en gairebé tot, falta molta formació, falta molt d'acompanyament.

El dubte també és com, i tot i que no sigui competència exclusivament, precisament, de la Generalitat, sinó més aviat de l'Estat, però que també ens pertoca en aquesta comissió parlar-ne molt, és si incorporar aquesta perspectiva ajudaria a què, per exemple, Espanya no estigui a la cua en les ordres..., o estiguin més aviat en el rànquing, al número u, en ordres de denegació de les peticions d'asil i refugi, no?

Doncs, per exemple, ens explicaven moltes persones que, ara, moltes de les persones de Colòmbia que estan demanant aquest asil se'ls denega perquè, com que ja hi ha hagut uns acords de pau, doncs ara ja no hi ha un conflicte a Colòmbia

i, per tant, es considera que ja no serien subjectes de rebre aquesta protecció, que seria ser considerats demandants d'asil.

Una altra perspectiva que ens sembla com molt interessant del projecte, que de fet ho comentàvem abans, és aquesta idea de treball de la cooperació i de la xarxa, que segurament està mal dit el concepte, però que seria Sud-Sud. És a dir, dones de diferents països que no són necessàriament països de la Unió Europea, no, que moltes vegades sembla que tots aquests processos de fer xarxa o de transformació, d'aprenentatge continu hagin de ser com des de la Unió Europea, no?, cap als països del sud i de països del sud cap allà, sinó que més aviat el que estan treballant vostès és molt el treball entre dones que provenen de països on potser hi ha aquest conflicte, de països que provoquen aquests processos migratoris, que poden ser traumàtics, i que, per tant, l'intercanvi segurament és molt des del coneixement i l'experiència compartida, i que això és el que segurament també dona aquesta perspectiva diferenciada.

I com sempre, quin és el suport que reben per part de les institucions, en aquest cas de la Generalitat de Catalunya? I com poden garantir doncs una mica la sostenibilitat d'aquestes iniciatives? Abans ens comentaven, no?, les dificultats que hi ha per aconseguir accedir a subvencions, tot el temps que es porta la gestió de les subvencions, de les convocatòries, i com d'alguna manera això pot posar en dificultats el treball que vostès fan.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara, per contestar les preguntes, té la paraula. Endavant.

Helga Flamtermesky

Vale. Muchas gracias por tantas preguntas. Intentaremos quedar otro día. *(Rialles.)*

Empiezo quizás... Primero, sobre el tema de los inmigrantes y las asociaciones. Un tema que hay que poner sobre la mesa, que lo hemos hablado nosotras, es, detrás del trabajo asociativo de los inmigrantes hay precariedad. El tema de hacer proyectos cada año, los salarios que podemos tener, todo esto, hay precariedad.

Las personas que trabajan en el ámbito de los trabajos, como el que nosotros hacemos, es precario. O sea, esto es importante tenerlo en cuenta.

Nosotras venimos haciendo un trabajo desde hace muchos años con metodologías propias, innovador en muchas cosas, y cada vez que intentamos... Cuando queríamos hacer el trabajo de memoria histórica con las colombianas, nunca pudimos encontrar ningún tipo de subvención porque no entrábamos dentro de las líneas. O sea... Y nosotras hemos hecho mucho trabajo paralelo diferente a lo que va marcando lo que llamamos los donantes. Creo que hay que hablarlo también con ellos.

Y también la brecha tecnológica y la forma de cómo se diseñan y se plantean todas estas líneas de subvenciones también pueden llegar a ser una fuente de exclusión y dejar solamente a los tecnócratas que saben específicamente hacerlo, ¿no? Creo que eso era también como muy importante para nosotros decirlo.

Hay una metáfora que a nosotros nos gusta y es, Cataluña todos los años recibe con mucho cariño y con mucha solemnidad a todos los líderes sociales defensores de derechos humanos, constructoras de paz que vienen de diferentes países. Si uno de ellos se queda en Cataluña y pide refugio o si decide venirse aquí a pedir refugio o, simplemente, a vivir en paz como migrante, en ese momento se convierte en un inmigrante más y dejar de ser reconocido como constructor de paz. ¿Qué pasó ahí? ¿No? Y aquí hay una cantidad de gente que tiene esa experiencia.

Una de las cosas de..., un poco jugando con las preguntas que ustedes hacían, cómo trabajar la ley de acogida. Tenemos que sentarnos y empezar a desglosar muchos temas y tenemos que hablarlo desde el cuidado, básicamente, y tenemos que desglosar muchos, muchos temas.

¿Por ejemplo, saben ustedes lo que se siente tener una tarjeta roja? No más piensen en el color. Y encontrarán una poesía que hace un poco el juego con eso. Y, de ahí para adelante, vayan ustedes cogiendo pequeños detalles, lo que se siente ser refugiado y a los pocos meses perder el refugio, empezar a hacer papeles y quedar sin pasaporte y quedar... Detrás de esto, o sea, lo que vivieron en su país, estaban en guerra y lo tenían en ese contexto, pero venir a un país a solicitar protección y derechos humanos y, de un momento a otro, verse en una cantidad de situaciones

que son..., que ellas entienden que están pensadas para su bienestar, pero que en el fondo les generan una ruptura y unos dolores muy grandes. Esto hay que trabajarlo. Hay que trabajar estos impactos. Hay que trabajar lo que se siente con cada una de estas medidas, desde muy pequeñas que sean, desde solamente cambiarle el color a la tarjeta roja ya se haría un trabajo grandísimo. ¿Sí o no, compañeras, que han tenido la tarjeta roja? Lo que se haría en cuanto a la salud mental de unos y otros.

La taula d'expertes fue una experiencia que empezamos a hacer con el apoyo del ICIP. Es un ejercicio que esperamos poderlo continuar. Hemos pasado un proyecto, ahora no me acuerdo a... (*Veus de fons.*) Exacto, Igualdad y Feminismo de la Generalitat.

Queremos que sea una taula que se consolide, que se convierta en un espacio consultivo de diálogo. Creemos que hay muchas cosas que tenemos que sentarnos a hablar con cada uno de ustedes de forma tranquila y cuidadosa, como es la metodología que nosotras queremos.

Las comparecencias, esto para nosotros es fantástico, pero hemos decidido que nuestra forma de trabajo ahora mismo es de bajo perfil, de sentirnos con quienes corresponde a tomar un café y hablar de tú a tú también cómo te impacta a ti, cómo empezamos a solucionar esto y de qué derechos humanos estamos hablando, ¿no? Como poco a poco. Hay que hacerlo con mucho cuidado y con mucho tiempo y con mucha calma, que es un poco lo que el feminismo necesita hoy en día también. Sentémonos con calma, que está todo muy caliente. Sentémonos con calma y dialoguemos, ¿no? Creo que...

Bueno, eran varias preguntas, pero creo que puede ser por ahí.

Y, por último, sí, Susana, sí, nosotros le estamos apostando a que se nos reconozca como constructoras de paz a las mujeres que están llegando y que ustedes también se reconozcan como constructores de paz aquí, en la forma como están atendiendo y reconociendo a las personas migrantes y refugiadas que están llegando.

Nosotras amamos esta tierra, pero todavía no nos podemos reconocer como catalanas. ¿Por qué? Tenemos que sentarnos a dialogar el porqué. Si está en

nuestra tierra, ¿por qué nos cuesta entonces dar eso otro paso de reconocernos como catalanas? Dialoguemos también, ¿no?

Hay una cantidad de señales que nos dicen que tenemos que empezar a desglosar muchos temas de forma tranquila y que, después, todo lo que nosotras podamos hacer se vea en el diseño, en las evaluaciones de las políticas públicas. Por favor, háganlas con nosotras, para eso estamos. No las hagan para nosotras sin nosotras. Esa es la recomendación y este es el mayor ejercicio de construcción de paz.

Fitxer 9

La presidenta

Molt bé, doncs. Moltes gràcies, en prenem nota i queden pendents uns quants cafès, també ho dic. *(Rialles.)* Doncs acomiadem les companyes de Mujer Diáspora i, igualment, un minutet per fer entrar les noves compareixents i seguim amb la comissió.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Molt bé.

Compareixença de Núria Viñas i Iolanda Piedra, membres del Grup de Dones, Empresa i Economia del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, per a informar sobre la situació de les dones emprenedores

357-01019/13

Doncs continuem amb aquest darrer punt de l'ordre del dia de la Comissió d'Igualtat i Feminismes d'avui, que seria la Compareixença de la senyora Núria Viñas i Iolanda

Piedra, membres del Grup de Dones, Empresa i Economia del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, davant la Comissió d'Igualtat i Feminismes per a informar sobre la situació de les dones emprenedores.

Senyora Piedra, senyora Viñas, com els han explicat, tenen quinze minuts a repartir-se. Hi ha una persona que les ajudarà passant la presentació perquè puguin concentrar-se en el que tenen a dir. Llavors, com saben, això són quinze minuts, que es poden repartir com considerin. Després, els grups parlamentaris que estan presents, els que no estan presents no, tindran tres minuts cada un per intervenir i després vostès tindran deu minuts més per poder respondre als grups parlamentaris, Doncs podran veure el temps que porten i el que els queda en aquest temporitzador d'aquí davant. Quan vulguin. I per parlar han de prémer aquí. *(Veus de fons.)* Exacte.

Núria Viñas (membre del Grup de Dones, Empresa i Economia del CNDC)

Bé, bona tarda. En primer lloc, moltes gràcies per poder tenir l'oportunitat de fer aquesta compareixença a la Comissió d'Igualtat del Parlament i a la iniciativa també de la diputada Gemma Lienas, eh?, que ens va recolzar des del primer moment.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Bé, nosaltres som aquí com a representants del Consell Nacional de Dones de Catalunya. El grup de treball nostre es diu Dones, Empresa i Economia.

I voldria només, perquè ens conegueu una mica, som trenta-tres entitats de dones de Catalunya, d'associacions d'empresàries i de directives. També tenim dos patronals, tenim PIMEC i Foment, i tenim dos sindicats, UGT i Comissions Obreres.

Ens vàrem constituir l'any 2017, després de vint i escaig d'anys que existís el Consell, però no s'havia pensat ni en les dones en el món de l'economia ni en les dones empresàries ni les autònomes ni res. Llavors, vam sol·licitar constituir aquest grup i ho vam fer amb l'objectiu de treballar, principalment, per una situació i una visibilitat de les dones empresàries a Catalunya, promovent el seu apoderament en tota mena d'iniciatives i reforçant la seva implicació en el món empresarial i econòmic, visibilitzant la seva presència, el seu lideratge en tots els sectors de la nostra societat.

Impulsem també la coordinació i l'agrupació entre les diferents associacions d'empresàries i directives amb la finalitat d'aconseguir una millor repercussió i èxit en l'obtenció dels nostres objectius. O sigui, també una mica el que estem fent avui aquí, no?, fer de pont entre el que passa en la societat civil, el que passa a tot arreu amb aquest sector de dones empresàries, autònomes i tal, i que les nostres diputades i diputats coneguin aquesta realitat i, doncs, se'ns ajudi a poder-ho canviar.

Bé, un dels objectius importants d'aquesta compareixença és el sol·licitar un informe, un informe o un estudi, i aquí sí que els demanaria tota la seva col·laboració o que ens indiquin quins són els protocols a seguir, on s'evidenciï el potencial econòmic i laboral de les empreses propietat de dones, que tinguin més del cinquanta-u per cent de les accions, de les autònomes i emprenedores.

Seria molt interessant saber l'impacte de l'empresa en femení a Catalunya i ens ajudaria no només a nosaltres, com a grup de treball, sinó al Govern, al món econòmic i empresarial, per valorar i dissenyar polítiques econòmiques i empresarials, potenciant, si és el cas, l'emprenedoria i les empreses de dones.

Actualment, la majoria d'estudis i estadístiques que es realitzen no tenen en compte la segregació per gènere. Es fa molt difícil conèixer les dades sobre les dones en el món empresarial català.

Aquí jo, primer, voldria fer una diferenciació entre els diferents tipus d'emprenedoria que tenim al nostre país. Hi ha autònomes, hi ha emprenedores o microempreses, en referència a negocis de menys de deu treballadors, empreses petites, mitjanes i grans.

Perquè tingueu una idea, a Catalunya, el 2020, el percentatge de microempreses, homes i dones, era del 88,7 per cent, i al territori espanyol, 89,7. Ho dic perquè realment a vegades, quan es parla del sector empresarial, sempre es parla de les grans empreses, i tot el que d'alguna manera es legisla i es fa és amb aquesta visió doncs d'empreses mitjanes, petites o grans. Doncs la majoria, precisament, són aquestes empreses que no arriben a deu treballadors.

Segons un informe de Barcelona Activa i l'Ajuntament de Barcelona del març del 2023, la propensió a crear noves empreses ha estat tradicionalment més alta en els homes que en les dones.

Segons l'informe GEM, a la província de Barcelona, en l'emprenedoria en fase inicial, el que en diem el TEA, que mesura totes les iniciatives empenedores de menys de tres anys i mig que existeixen al mercat, hi ha un quaranta-cinc per cent de dones i un cinquanta-cinc per cent d'homes.

Però fixeu-vos que això és en activitat amb potencial d'emprendre, però la realitat és que a empreses consolidades ens n'anem a un trenta-cinc per cent de dones i un seixanta-cinc per cent d'homes. O sigui, que realment la diferència és molt més gran.

Cal assenyalar que en el col·lectiu d'abandonaments el percentatge de dones és força superior al d'homes, cinquanta-vuit per cent enfront del quaranta-dos per cent, la qual cosa pot indicar que s'enfronten a uns majors desafiaments que els seus companys, els homes.

Quin és el perfil de dones empenedores a Catalunya? Ens trobem amb les empenedores que degut a la seva situació no acaben de trobar el seu espai professional o la seva sortida laboral per gaudir d'una autonomia econòmica. Són, moltes vegades, dones joves que necessiten doncs realitzar el perquè elles han estudiat perquè, a més a més, normalment les noies a les universitats doncs treuen uns percentatges més alts amb notes que els seus companys, els nois. En canvi, després, quan entren en el món laboral, doncs això decreix.

Aquestes noies moltes vegades decideixen crear la seva empresa precisament per poder treballar amb el que a elles els agrada. I moltes vegades es converteixen en autònomes, treballant per a altres grans empreses.

La majoria, que ens han dit quan s'han fet alguna estadística sobre aquest tema, és per a una millor conciliació de la vida laboral i familiar, horaris més flexibles, ser la pròpia cap. Malauradament, la corresponsabilitat encara és una realitat que no existeix, que ens agradaria que fos una realitat, però no és així. Encara les cures segueixen recaient en les dones.

Jo, a vegades, moltes empresàries em diuen: «No, jo és que treballo de empresària fins a l'hora que surten els nens de l'escola i després, al vespre, a vegades m'hi poso doncs quan els tinc a dormir, no?» Vull dir que encara seguim amb aquesta dependència de les càrregues familiars.

També ens trobem amb dones que es divorcien, dones amb famílies monoparentals, decideixen ser autònomes econòmicament i l'emprenedoria, doncs, els resulta una bona opció.

També ens trobem amb les dones directives, que també, tornem a dir, per motius de conciliació de vida personal i familiar, decideixen crear l'empresa.

I també per dones directives que, professionalment, arriben al que en diem el sostre de vidre, que a la meua companya no li agrada dir sostre de vidre, però, bé, existeix, ja ens n'inventarem un altre, eh?, Noemí, però..., i no poden accedir més amunt.

Llavors, ens trobem que els càrrecs de direcció, aquí també tenim una experta, la Diana, eh?, amb el tema de dones en càrrecs de direcció, que no són suficientment reconegudes. Encara no hi ha dones que realment estiguin dirigint alts càrrecs a les empreses, i ja no dic de consells d'administració, doncs que encara no estem arribant a la quota que hauríem de tenir.

Aquestes dones moltes vegades se'n cansen, se'n cansen d'esperar, se'n cansen de què no els reconguin el seu talent, no els reconguin tot el que han fet per les empreses i, llavors, també decideixen emprendre. I normalment els va bé perquè són bones professionals i els hi funciona.

Algunes característiques més a destacar serien, emprenedores que representen una generació de dones que es plantegen la seva autonomia i la seva independència econòmica d'una manera diferent. Es fan càrrec no tan sols de la seva pròpia vida, constituint el seu lloc de treball, sinó també generant treball per a les altres. Normalment, les dones que emprenen solen contractar a dones perquè saben valorar el talent i les capacitats que tenen i les maneres de dirigir les dones. Llavors, creen riquesa, i això ens hem trobat a vegades inclús amb espais, a municipis més petits, que creen riquesa al seu voltant. O sigui, l'economia es desenvolupa positivament quan hi ha doncs dones que assumeixen el paper d'empresàries.

També tenen més cura també amb el medi ambient i els seus negocis solen ser més sostenibles. Es preocupen més de què farem amb les deixalles, aquest procés de fabricació com ha d'anar, vull dir, tot això ho tenen bastant més en compte.

Les dones emprenen, principalment, al sector serveis, comerç, salut, hostaleria, restauració, artesanía, consultores, hi ha moltes consultores també, fet que fa que siguin més intensives en mà d'obra que en maquinària.

Les empreses creades per dones són més petites i presenten una més gran precaució davant de l'assumpció del risc. Costa més, vull dir, dius, bé, anem a mica en mica, pensem-nos-ho bé, no són tant..., no es tiren a la..., es tiren a la piscina, però no la piscina sense aigua.

Decideixen emprendre també dones que es troben en col·lectius marginats. A mi m'agrada molt puntualitzar això, perquè, cada vegada més, dones que estan en una situació de vulnerabilitat important, dones que estan fora dels sectors tradicionals, que necessiten també doncs tenir aquesta independència econòmica i necessiten auto ocupar-se. Són dones que estan en situació de violència masclista i que necessiten tenir aquesta eina, l'autonomia econòmica, perquè sinó, moltes vegades, tornen a anar amb el maltractador. Moltes dones migrades, dones a l'atur de llarga durada, famílies monoparentals de dones. Elles necessiten emprendre, no perquè els hi agradi l'emprenedoria, sinó per necessitat, perquè és una manera doncs que es poden guanyar la vida i ser..., doncs tenir una llibertat personal i de vida, per a elles i per a les seves famílies, no? Són dones que, com us dic, estan en uns processos molt extrems. Moltes estan en procés de separació, moltes... Bé, situacions que realment les bloqueja molt el poder emprendre i el poder també buscar feina. Vull dir, no és només l'emprenedoria, vull dir, aquestes situacions ens bloquegen i no som capaces, doncs, de, en aquell moment, tirar endavant.

Les dificultats que tenen les dones a l'hora d'emprenedoria, fa un any, era?, em sembla, el que es va crear al Departament de Treball. Es va fer una Comissió de Dona i Empresa en què hi van participar molts ajuntaments de Catalunya...(Veus de fons.) Dos anys. És que tu també vas participar-hi i jo també.

Bé, amb representació d'organismes de la Generalitat, el Consell Nacional de Dones de Catalunya, ajuntaments, diputacions i tal. Per veure, realment, si les dones tenen

més dificultats que els homes a l'hora d'emprendre i, realment, van sortir bastants, bastants. Jo aquí intentaré ser breu perquè sinó ens allargaríem molt.

Però, principalment, com he dit abans, situació familiar i de l'entorn, responsabilitats familiar i de cures, tot això exerceix un efecte molt negatiu a l'hora d'emprendre. Porten una motxilla massa pesada al darrere i això fa que a vegades els hi dificulti, doncs, d'iniciar un negoci.

Cal assenyalar també les dones emprenedores que tenen més dificultats que els homes a l'hora de crear empreses, no tan sols pel doble rol de la responsabilitat familiar que us deia ara, sinó perquè hi ha uns..., això abans n'estàvem parlant, no? Tots els canals comercials i de negocis són encara molt masculins, estan molt masculinitzats, i són molt difícil que les dones hi tinguin accés. Són tancats i els homes tampoc els acaba d'agradar que les dones hi entrin. Ho fan amb horaris, normalment, moltes coses es decideixen en horaris doncs d'anar a prendre la cervesa o el que sigui, i això fa que les dones, doncs, pel que diem abans, perquè doncs estan més, ja no dic només amb els fills i amb la família, sinó amb el que elles volen fer, perquè tenen una vida, i no barregen tant el negoci amb el lleure, no? Llavors, es perden moltes oportunitats per aquesta situació.

Un altre dels punts també important és l'accés al finançament, falta de coneixements en la negociació bancària, manca de recursos. La majoria són empreses molt petites i no disposen de garanties necessàries per accedir al mercat del crèdit bancari. Fixeu-vos que la majoria de microcrèdits es donen a dones, precisament, perquè no tenen moltes vegades avals per garantir, doncs, les ajudes.

Aquí també diria insuficiències de polítiques en emprenedoria femenina. Encara estem una mica al darrere d'aquesta sensibilitat doncs d'ajudar i que necessitem que ens ajudin. A mi, moltes vegades, quan he demanat alguna cosa a entitats públiques, em diuen: «Bé, és que les empresàries no necessiten diners, que les ajudem, perquè les empresàries ja guanyen diners». Bé, doncs no, perquè jo estic aquí posant un exemple de moltes emprenedores que no poden tirar-ho endavant. I aniria molt bé que aquestes polítiques en emprenedoria femenina fossin una realitat.

Les dones que inicien una microempresa o una autoocupació, de vegades artesanal, tenen moltes dificultats, sobretot els primers anys, tant en l'acompanyament com en

la gestió i administració. O sigui, la dona en situació de vulnerabilitat, quan es vol iniciar en un negoci, una empresa o inclús quan vol buscar feina...

Fitxer 10

...normalment té totes aquestes causes que ara us he dit que la bloquegen. I necessita un temps, i això les associacions de dones que ens dediquem a l'acompanyament de dones empresàries ho sabem molt bé, necessiten tenir aquest suport psicològic, per ja iniciar-se, ja no dic tirar endavant el negoci, per iniciar, inclús, el negoci. És un procés d'apoderament, d'aprenentatge, de reconeixement.

Parlàvem abans també del síndrome de l'impostor, o sigui, de valorar el talent, de valorar les capacitats, moltes vegades l'autoestima molt baixa. Llavors, aquest procés és molt necessari, perquè sinó no són capaces ni d'iniciar un projecte empresarial ni de trobar feina.

Manques de recolzament al seu entorn. Això també és un problema. Moltes vegades les famílies, els voltants socials i tal no ajuden, no ajuden a animar-la que tiri endavant el seu projecte.

La presidenta

Senyora Viñas...

Núria Viñas

M'estic allargant.

La presidenta

Només per recordar-li que són deu minuts per a les dues i que en porta nou.

Núria Viñas

Ui!

La presidenta

Que potser... (*La presidenta riu. Veus de fons.*) Bé, no, no, no. Ai!

Bé, vaig molt de pressa. No, ara... Bé, disposen... *(Veus de fons.)* Bé. Disposen de coneixements professionals i, moltes vegades, però no saben gestionar una empresa, necessiten formació.

Res, ja acabo. Només no voldria deixar a les dones en el món rural. No em llegiré tot això, però dir-vos que les dones en el món rural tenen moltíssimes més dificultats que les dones en el món urbà: connexions *online*, malament; connexions de transport, malament; els és difícil el tema d'acompanyar les persones grans al metge. És igual, tot el tema de cures. Per tant, aquí no me les volia deixar, a les dones rurals.

I, disculpa, que m'he anat passant, és que passa molt de pressa, eh?, el temps, Susana. *(Veus de fons. Rialles.)*

Bé, es pot fer..., com es diu això?, una prèvia o alguna cosa per demanar que la meva companya...

La presidenta

Podem ser flexibles amb el temps i deixar-li uns cinc minuts que entenem que necessitarà. I sinó, després, en el torn de rèplica pot aprofitar per intervenir. *(Veus de fons.)*

Iolanda Piedra (membre del Grup de Dones, Empresa i Economia del CNDC)

...perquè el tema que... el meu tema és molt dens. *(Veus de fons.)*

La presidenta

El que passa és que tenim un intergrup convocat després d'aquesta comissió on assistim la majoria de les diputades. Llavors, realment, estem una mica apretades de temps.

Raquel Sans Guerra

No sé si les diputades podríem fer un exercici de generositat i donar els nostres tres minuts, perquè és més important que escoltem el que ens venen a explicar que... *(Veus de fons.)* Jo cedeixo els meus tres minuts, si això és possible.

La presidenta

Llavors el que passaria és que no hi hauria torn d'intervenció de les diputades. Com prefereixin vostès. *(Veus de fons.)*

La presidenta

Doncs tots els grups estan d'acord a renunciar al seu torn d'intervenció? Sí, d'acord. Això són, aproximadament, uns quinze minuts més, que seria el que tindria de temps d'intervenció.

Iolanda Piedra

Bé, benvolgudes i..., benvolgut hi ha algun? Sí. I benvolgut... *(l'oradora riu)* ...membres de la Comissió d'Igualtat i Feminismes del Parlament de Catalunya. Jo agraeixo, evidentment, aquesta compareixença perquè anem a tractar un tema molt important, però també agraeixo a tots els grups aquest motiu de generositat de cedir-nos els tres minuts.

Després de la radiografia que ha fet la senyora Viñas en nom del Consell, del qual també estic aquí en representació del mateix, jo els parlaré de la meva experiència, perquè el Consell així m'ho ha deixat i el grup de treball m'ho ha permès.

És a dir, els parlaré com a gestora de fons europeus, com a dona emprenedora, com a dona inversora, que també ha creat dues acceleradores, una social i una per a negocis escalables lligats a l'economia blava, i com a sòcia de Women Angels 4 STEAM, però sobretot com a dona del Consell. I aprofito, eh? Gràcies també, dones del Consell, per aquesta confiança.

Quan parlem d'emprenedoria, hem d'entendre que hi ha dues dimensions absolutament diferents, perquè sinó no s'entén. La primera és que l'emprenedoria es pot fer de manera ocupacional. Què vol dir? Que és, jo crec, la més comuna, estic segura que vostès la coneixen, que la Núria Viñas l'ha explicada molt bé, i que és una forma d'activitat empresarial en què una persona, generalment de manera independent, crea i opera el seu negoci amb l'objectiu de guanyar uns ingressos. I moltes vegades també vincula la família, és a dir, l'emprenedoria familiar.

Aquest tipus d'emprenedoria, la persona emprenedora assumeix tota la responsabilitat del seu negoci, solen ser empreses de petites dimensions, autònoms o microempreses, i sovint estan en nínxols de mercat que, com bé deia la Núria,

quan estem parlant de dones podem parlar d'àmbits socials, artesanals, comercials i no els repetiré.

El finançament inicial i el capital del treball solen obtenir-se dels estalvis i els recursos personals propis de la dona emprenedora o de la família. I aquest tipus d'emprenedoria, com pot ser una botiga, abans també en feia referència, o una consultoria d'àmbit local, aquelles que funcionen, és a dir, les que són rentables, ens permeten dir que tenen un negoci viable, és a dir, hi ha mercat, i tenen un avantatge competitiu.

Per exemple, jo, hi ha el Zara i hi ha la botiga al costat. Bé, jo vaig a la botiga del costat perquè no només em ven el «tratge», sinó que em diu: «Això, això t'ho pujaré, això tu arreglaré.» O sigui, fa aquest avantatge competitiu, però, a més a més, és factible. És a dir, té equip, al darrere tenen gent que t'arregla el vestuari i han emprès en el moment adequat, ni abans ni després, perquè sinó no tindríem mercat. Però no sol tenir el potencial per generar grans empreses o ser invertibles.

En gran mesura, les dones tendeixen a emprendre en aquest àmbit i tenen un paper vital, com molt bé ha dit la Núria, en l'economia local i comunitària.

Dins dels fons pressupostaris que gestiona el Departament d'Empresa i Ocupació tenim, per exemple, l'anomenat EmprènCat i la xarxa d'entitats denominada Xarxa Emprèn. El programa, via la xarxa, té l'objectiu de donar suport a l'emprenedoria local. L'òrgan que el gestiona és ACCIÓ i el SOC és l'organisme intermedi, ja que part del finançament d'aquest programa ve del Programa Operatiu plurianual 21-27 del Fons Social Europeu. Però, malauradament, aquest programa no té cap línia específica per a dones. Jo els hi poso...

Segona dimensió, l'emprenedoria invertible, que de fet és el motiu de la meua intervenció d'avui. L'emprenedoria invertible és la relacionada, majoritàriament, amb la creació d'empreses en els camps d'alt creixement i tecnologia, coneguts com a STEAM, ciència, tecnologia, enginyeria, art i matemàtiques.

És una emprenedoria que comparteix amb l'anterior, amb la d'autoocupació, el que ha de ser viable i factible. Però, a més a més, com el seu nom indica, ha de ser invertible. Què vol dir invertible? Ha de ser escalable, això vol dir importants creixements anuals. I ja no podem tindre un mercat local, aquella botiga local, sinó

que hem de tindre un mercat obert al món, mercats globals. Passem de la botiga local al que en diríem, per exemple, la botiga virtual per internet, que et pot comprar des de tot el món. Però, a més a més, ser invertible no només vol dir tenir escalabilitat, sinó tenir sortida pels inversors. És a dir, que si jo tinc un petit estalvi i inverteixo en aquesta empresa, m'ha de rendibilitzar els meus diners per sobre del que seria comprar lletres del tresor, que seria una inversió segura.

L'emprenedoria invertible és un enfocament d'emprenedoria centrada en la creació d'empreses en aquest alt creixement i tecnològic que, com he dit abans, està relacionat amb els sectors STEAM i, penseu un moment, per exemple, quan parlem de matemàtiques, no hi ha dones matemàtiques... Bé, els matemàtics fan la intel·ligència artificial i no els explicaré a vostès la importància que, per exemple, tenen aquest tipus de branca d'activitat.

Aquesta emprenedoria destaca pel seu èmfasi en la innovació tecnològica i en el creixement accelerat, eh?, creixement accelerat. Aquestes empreses desenvolupen productes i serveis disruptius i aquests no transformen el barri, transformen els sectors econòmics industrials sencers. Són claus. Aquestes empreses tenen, a més, la capacitat d'atreure inversions de capital risc o inversors *business angels* i estan disposats a invertir els seus diners en les etapes inicials de desenvolupament de la *startup* perquè creixi acceleradament.

Problemes i reflexions. Les dones solen estar menys representades que els homes en aquests camps, cosa que limita la seva participació en l'emprenedoria disruptiva i escalable, que sovint són la clau per al desenvolupament econòmic i la inversió d'un país.

Fins i tot, quan creen una *startup* en aquestes àrees STEAM, les dones tenen problemes per aconseguir finançament. El 2021 les dones van obtenir només l'u per cent de la inversió en capital risc que es va comprometre aquell any. Per tant, els homes van tenir el noranta-nou per cent.

Aquest fet provoca tres problemes addicionals. El primer. Tot i que el nombre de dones que treballen en el mercat europeu, en la recerca, va creixent poquet a poquet, la veritat és que el creixement és tan lent que manquen dones en carreres STEAM. I com les seves possibilitats d'accedir al capital són inferiors que els dels

homes, com acabo de posar l'exemple, inclòs quan presenten negocis millors que els homes en aquests sectors STEAM, què els hi passa? Que, si no tenen inversió, no poden créixer i tenen molta dificultat per fer un èxit. Allò que es diu, eh?, «hi ha en una *startup* que ha fet un èxit». Les dones no podem tenir èxits, però, si no tenim èxit, no podem gaudir d'estalvis. Estalvis que es fan servir per ajudar i invertir amb altres dones emprenedores. Per tant, no podem esdevenir inversores o *business angels*.

La conseqüència és que tenim poques dones emprenedores en *startups* en àmbits STEAM, però poquíssimes dones inversores en tots els àmbits tecnològics, d'acord amb l'enquesta de la Comissió Europea del 20-21. Les dones estan particularment infrarepresentades al capital risc i Catalunya no és una excepció, amb el perill de que si no ens posem mans a l'obra, com podríem dir, ens podem quedar a la cua, a la cua de moltes regions d'Espanya.

Segon tema. La seva absència significa que una de les àrees més dinàmiques del creixement econòmic, l'alta tecnologia i la innovació, està evolucionant sense tenir en compte les aportacions, les experiències o les perspectives de la meitat de la població, que representem les dones, els resultats, sesgats.

Tercera. La manca de referents femenins també té un efecte profund en les nenes i el seu interès per estudiar carreres STEAM. No es tracta que fem conferències, es tracta que la filla meva, la teva, l'altra, vegi una mare que sí que hi ha arribat, això, pugui tocar-la, eh?, pugui tocar el referent, no que els anem a explicar històries, no, que les puguin tocar.

Incentivar les dones emprenedores invertible, a més de l'emprenedoria ocupacional, que també s'ha de continuar fent, pot tenir importants avantatges tant a nivell individual com a nivell socioeconòmic.

Dintre, i ho torno un altre cop, dels fons pressupostaris, que també gestiona el Departament d'Empresa i Ocupació, tenim un altre exemple, el Primer, programa per promoure l'emprenedoria territorial especialitzada i la xarxa d'acceleradores. Doncs, bé, durant l'any 22, van participar en el programa Primer disset pre-acceleradores. Jo presideixo la del mar i la dels ports, anomenada NewTalent. Els hi puc dir que sí,

que he fet molt bona feina ajudant a què els homes inverteixin en aquests camps, perquè dones no se'n presenten.

El Primer és un programa, igualment que l'altre, que prové del programa operatiu o està finançat pel Programa Operatiu del Fons Social Europeu, gestionat per ACCIÓ i que el SOC és l'organisme intermedi. No hem sigut capaços de fer una línia específica per a dones.

No obstant, tenir-lo posaria, o jo penso que podria aportar cinc punts, però potser, si reflexionem totes plegades, n'hi ha alguns més. Primer, més potencial de creixement econòmic. Segon, estímul a la innovació no sesgada i en contribució al desenvolupament tecnològic i científic en la participació de tota la població. Tercer, major accés als recursos financers per a dones emprenedores. Quart, apoderament econòmic i reducció de la bretxa de gènere, parlem de la bretxa, doncs aquest és un element. I cinquè, estimular que les nenes tinguin aquests referents i estudiïn carreres STEAM.

Demano a vostès especial atenció en aquests temes, ja que, si no s'actua amb l'incentiu de què les dones participin en l'emprenedoria invertible, es pot impulsar i perpetuar el risc de què la quarta revolució industrial perpetui el desequilibri de gènere, ja que les dones continuen sent una minoria a la tecnologia de la informació digital, la informàtica, la física, les matemàtiques i l'enginyeria.

Jo avui porto un pin, eh? Porto el barret del meu consell, però porto un pin també,...

Fitxer 11

...que és el de Women Angels 4 STEAM, del que soc membre fundadora. I voldria acabar la meva explicació explicant que un bon dia vam néixer a l'IESE de Barcelona i explicar-los a vostès què fem i quines són les pretensions concretes per les quals estem treballant per canviar aquesta situació.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

La xarxa de *business angels* anomenada Women Angels 4 STEAM –aquí tenen vostès fotos i algunes característiques de l'entitat a la diapositiva– és una iniciativa

que va sorgir, com els dic, d'una sessió de formació organitzada dins del programa europeu Women Angels 4 Entrepreneurs, finançat per la Comissió Europea a l'IESE de Barcelona.

Aquesta associació té com a missió ajudar a les dones emprenedores en sectors STEAM, invertint capital de les dones que configurem l'associació i que actuem com a dones inversores. Som dones inversores invertint i ajudant a créixer a dones emprenedores en aquest sector.

I per què vàrem néixer? Per la insuficient representació de les dones als negocis i considerant que era una oportunitat perduda, no només des del punt de vista de la rendibilitat, sinó des del punt de vista social i econòmic.

La manca de sòcies femenines a les empreses de capital risc i l'escassetat de fons d'inversions dirigits o administrats per dones són uns obstacles molt importants.

De fet, només el cinc per cent –cinc per cent– dels socis directores als fons de capital risc de la Unió Europea són dones. Aquells fons que tenen només una dona, una sola, la probabilitat que inverteixin en una *startup* liderada o que el capital sigui femení és tres vegades major que aquells que no en tenen cap.

Quan s'inverteix en empreses liderades per dones, les seves comunitats, estats i països prosperen, cosa que genera un efecte multiplicador i que estableix un exemple positiu per a la propera generació de nenes.

En aquest sentit, m'agradaria proposar-los algunes mesures concretes que podríem ajudar a impulsar l'emprenedoria femenina en aquests camps per a Catalunya, en benefici de Catalunya, i que són el resultat de l'anàlisi i reflexió del grup de dones que integrem Women Angels 4 STEAM i que a continuació jo els explicaré.

Algunes d'aquestes mesures no les podem aplicar directament perquè la política fiscal no ha estat transferida totalment a les comunitats autònomes. Però, no obstant, em permeto, a ses senyories, dir-los perquè potser podem impulsar des de Catalunya el que el Govern central apliqui les mesures.

Passo a dir quines serien les propostes per a l'ecosistema inversor i per a l'ecosistema empenedor, perquè no podem oblidar cap dels dos. Mesures per promoure més participació de dones en l'ecosistema, primer, d'inversores.

Primer. Revisió de la fiscalitat. És fonamental analitzar la fiscalitat en el context de les emprenedores STEAM. Per què? Perquè cal, i això és la mesura 1.1., incentius fiscals per a les inversions realitzades a través de vincles d'inversió. I els ho vaig a explicar breument. Les dones que invertim no som dones milionàries. Jo puc invertir tres mil euros, però jo no tinc el tiquet que tenen els homes que van a una ronda d'inversió, per tant, no em deixen entrar, perquè, clar, per aquesta misèria, per què he d'entrar? Però jo estic preocupada, jo vull invertir en dones emprenedores d'aquests sectors. Què hem fet totes nosaltres? Ens hem sumat, i els meus tres mil i els altres tres mil i els altres tres mil, al final, podem acabar invertint, no només el que inverteix un *business angel* sol, que pot ser cinquanta mil euros, sinó que podem invertir fins a 200.000 euros i seure a negociar, fins i tot, en els fons d'inversió, que mai es miren a una dona, eh? I això els ho puc dir perquè jo m'hi he trobat.

Per tant, equiparar els beneficis fiscals actualment aplicables a les inversions que fan a les persones físiques la llei també, si s'apliqués el mateixa al que serien els vehicles d'inversió, possiblement les dones inversores podríem ajudar les nostres companyes dones emprenedores.

Segon. Revisió de la política d'ajuts públics dirigit a la promoció de xarxes d'inversió i a la formació de *business angels* a Catalunya i, per què no?, ja ho podem establir a Espanya. Mesura 1.2., establir ajuts públics autonòmics per promoure les xarxes de *business angels*. Aquí ho tenen, i els vaig a explicar l'experiència, perquè el Govern de Catalunya, via ACCIÓ, té el programa d'ajuts Xarxa Business Angels. Molt bé, aquí estem tots, les xarxes de *business angels*. Només n'hi ha una reconeguda que és de dones, és Women, som els únics que no hem rebut l'ajut. I saben vostès per què? Doncs perquè o actuem com els homes i fem la mateixa política que els homes o no podem rebre subvencions.

Quin és el problema? Els que van fer, justament, la convocatòria, l'ordre de bases i la convocatòria d'ajuts van adoptar com a mètode...

La presidenta

Senyora Piedra, és que ara ja porta disset minuts llargs vostè sola també. Per tant, sí que crec que hauríem d'anar arribant a la conclusió ja de la intervenció.

Gràcies.

Iolanda Piedra

D'acord, de res, gràcies a vostè.

El problema és que ens obliguen a fer una justificació per costos elegibles i no per #6.04) o mètode de..., el model que té, per exemple, el propi Departament de Treball per als cursos de formació ocupacional. Què passa? Que nosaltres no volem gastar-nos els diners tenint secretaris o secretàries, volem gastar-nos aquests diners en formació nostra per assessorar molt millor a les dones emprenedores.

I ja els vaig a dir l'última. No parlaré de les bonificacions, el tenen vostès en el meu escrit, però sí que vull posar l'accent en una cosa, que és l'última, incentius públics exclusius per a dones emprenedores. I els demano que destinem una part del pressupost de la Generalitat també a fer això. Per una raó, al Govern central els ho vam demanar, ja ho han aplicat. El CDTI ha aplicat part del que és finançament de projectes disruptius fent una convocatòria només per a dones. Es diu, exactament, el NEOTEC Mujeres Emprendedoras.

I gràcies a això, setze dones podem gaudir d'un ajut considerable, i em poso com a exemple, perquè una de les setze empreses que rebrà, justament, o que ha rebut aquest ajut, perquè està en aprovació professional, és la meva, provisional, és la meva, Renewable Ocean Energy, que he fundat amb una altra empresària d'Almeria i que genera energia renovable a partir de les ones del mar. Penso que, igual que ha fet el CDTI, això sí que també podríem fer-ho des d'ACCIÓ a Catalunya.

Aquestes són algunes de les mesures, llegeixin vostès les que queden, però estic segura que, treballant plegades, des del Consell, des dels partits, des de les entitats que tan bona feina fan, podrem crear un entorn empresarial més inclusiu i equitatiu que beneficiï a tota la societat.

Quedo a la seva disposició per a tots. Gràcies.

I, perdó, presidenta.

La presidenta

Gràcies. Gràcies a les dues. Ara comentàvem que, com que no hi haurà retorn dels grups perquè ja estem realment bastant sobre el temps, potser ens posarem en contacte per poder convocar una reunió més endavant on pugui haver-hi una mica

més d'interacció, que no sigui en aquest format, que potser és una mica més rígid, de la compareixença.

I de fet, i a tall de suggeriment, crec que seria interessant que hi participin els companys i companyes de la Comissió d'Empresa i Treball, perquè, segurament, aquí ja hi ha una sensibilització alta cap al tema i on necessitem és arribar a d'altres comissions.

Doncs amb aquestes intervencions finalitzaríem la comissió d'avui. Gràcies als grups per la seva generositat en renunciar al torn d'intervenció i ens emplacem a la propera comissió.

Gràcies a totes.

La sessió s'aixeca a...